

„Света Троица“ - Антонио де Перега

Света Троица

Това, което мога да си призна вярва във връзка с отправената към мен молба да напиша статия за Светата Троица, е, че не мога да говоря и пиша на тази тема. Проблемът е осезаем, но труден за изразяване. Неведнъж ми се е случвало, когато съм питал колеги, те да се опитват да отклонят този въпрос. Древният догматичен въпрос за понятията е ясен само за малцина. Ако добавим към това и един своеобразен страх да не би когато се пише за този най-важен принцип на християнската вяра да се допусне някоя „богословска“ грешка, неохотата да се пише и говори за Светата Троица става още по-ясна.

Едно е сигурно - по-лесно ни е да почувстваме Светата Троица със сърцето си, отколкото да я проумеем с разума си. По-лесно е да споделим и засвидетелстваме как всеки от нас чувства в своя живот присъствие-

то и действието на Бог Отец, на Бог Син и на Свети Дух. Систематизирането на проблема обаче създава трудности дори сред духовниците. А в действителност истината за Светата Троица, нейното присъствие и осъзнаване, както и общението с човека и Църквата, в чието изграждане той участва, е основно условие. Всеки ден, често многократно, всеки от нас прави кръстния знак, изричайки формулата на Светата Троица. По този начин този труден догмат става всекидневен израз на вярата в християнския живот.

Поради необходимостта да изразя макар и накратко своите мисли на тази тема, реших да се поровя в дебелиите томове по догматика, за да си припомня нещо повече от тази тематика. Това, което е интересно за нас и особено за онези, които упорито търсят началото на откриването на Света Троица в Ста-

рия завет, е фактът, че това откриване е тясно свързано с най-важното събитие в Новия завет - възкресението на Христос. И макар в книгите от Стария завет спорадично и непряко да се говори за Триединния Бог, в тясно библиейския смисъл за вярващите от Стария завет Бог е един и единствен, а подхвърлянето на мисълта за „едно в три“ и „три в едно“ би могло да стане ерес, заслужаваща убийство с камъни. Разбира се, аз самият, започвайки да чета първите стихове на книгата Битие, виждам ясният образ на откриващата се Троица - Бога Отец, Който, сътворявайки света, изрича Словото - Логос, и Светия Дух, Който обгръща сътворения

На стр. 2

Свещеникът - докато светът бъде спасен

Мисли на папа Бенедикт XVI от традиционната среща със свещеници (тази година от диоцез Рим) в началото на Великия пост, 18 февруари 2010 г.

Тази година желая да размишляваме върху пасажи от посланието към евреите, което току-що чухме. Авторът на посланието отвори нов път за разбиране на Стария завет като книга, която говори за Христос.

Предшната традиция виждаше Христос най-вече и предимно под ъгъла на обещание от Давид - като истински Давид, истински Соломон, като истинския цар на Израел, истински цар, защото е човек и Бог. Надписът на кръста извести на света тази реалност: сега съществува Истинският цар на Израел, който е Царят на света. Царят на юдеите виси на кръста. Това е възвестяване на царството на Исус, на осъществяването на месианското очакване на Стария завет, което дълбоко в същността си е възделение на всички хора, които очакват Истинския цар, Който дава справедливост, любов и братство.

Но авторът на посланието към евреите открива един цитат, който до този момент не е бил забелязан: псалм 109 (110), 4: „Ти си свещеник навеки по чина Мелхиседеков.“ Това означава, че Исус осъ-

ществява не само Давидовото обещание - очакването на Истинския цар на Израел и на света, но осъществява също обещанието за истинския свещеник. Освен в Стария завет най-вече в Кумран съществуват две отделни линии на очакване: Царят и Свещеникът. Авторът на посланието към евреите, откривайки този стих, разбра, че в Христос са единени двете обещания: Христос е Истинският цар, Божият син - според псалм 2, 7, който цитира, а също и Истинският свещеник.

Цялата действителност на жертвоприношенията, на свещенството, което е в търсене на истинското свещенство, на истинската жертва, открива в Христос ключа - своето осъществяване, и с този ключ може да се препрочита Стария завет и да се покаже като съществен законът за култа, който след разрушаването на храма е забранен. Така целият култов свят всъщност вървеше към Христос. Следователно той не е просто премахнат, а е подновен, преобразен, тъй като Христос разкрива из-

*На стр. 6***29 юни - Свети Петър и Павел апостоли**

България и римските архиепископи

Пътят на историята е път към истината. Тя, подобно на огледало, следва да отразява събития и личности, участвали в тях с положителни или отрицателни, с похвални или осъдителни прояви. Истината е жизнено необходима на човека. Тя предава от поколение на поколение опита на предците му във всички сфери на живота, за да се поучава от тях и да избягва грешките им. Действието на максимата „Без вчера

няма утре“ е постоянно. В този смисъл не без основание папа Лъв XIII (1878-1903 г.) задължава немския историк и директор на ватиканските архиви кардинал Хергенрותר да не се осмелява да лъже, както и да не се страхува да казва цялата истина. Всъщност Църквата няма причини да се страхува от истината. Без нея тя губи основанията за своето съществуване. И наистина в ис-

На стр. 8

Върви в светлината...

Ново ръкоположение в Софийско-Пловдивската епархия

На 8 май отец Венцислав Николов бе ръкоположен за свещеник по време на литургия от 10,00 ч. в катедралния храм „Свети Лудвиг“ в Пловдив. Службата бе предствотелствана от Софийско-Пловдивския епископ Георги Йовчев. С Негово високопреосвещенство съслужиха свещеници от Софийско-Пловдивската епархия, Никополската епархия и Апостолическата екзархия. Литургичната радост в този празничен ден бе споделена и от архиепископ Януш Болонек - апостолически нунций в България. В този щастлив ден за обществото на отците конвенуалци и цялата Църква с

На стр. 5

На 6 май Софийско-Пловдивският епископ Георги Йовчев празнува рожден ден. Монсеньор Георги е роден на 6 май 1950 г. в Секирово (днес квартал на гр. Раковски). Ръкоположен е за свещеник на 9 май 1976 г. На 6 юли 1988 г. е избран за Софийско-Пловдивски апостолически администратор и за титулярен епископ на Ламфуа, а на 31 юли 1988 г. е ръкоположен за епископ от архиепископ Франческо Коласуоно. От 13 ноември 1995 г. е резиденциален Софийско-Пловдивски епископ.

Честита шестдесета годишнина, Ваше Високопреосвещенство!

Нека Бог Ви дари с обилни благодати!

Въвеждане на отец Петър Любас в чин архимандрит

На 13 май 2010 г. храмът в Пловдив отбеляза двоен празник - храмовия, посветен на Възнесение Господне, и въвеждането на отец Петър Любас - успенец и енорийски свещеник на същата енория, в чин архимандрит. Това се случи на тържествена литургия, председателствана от нашия владика Христо Проиков, в присъствието на Негово високопреосвещенство архиепископ Януш Болонек, апостолически нунций в България, и много свещеници от нашата епархия. Литургията уважиха множество енорияши и гости от цяла България, включително и децата от детската градина на сестра Марияна, които всяка година традиционно участват в шествието със Светото причастие, хвърляйки розови листенца.

В проповедта си монсеньор Христо накратко разказа живота на отец Петър Любас, живот, в който можем ясно да

усетим Божието провидение.

Отец Петър е роден на 3 ноември 1946 г. в Белград в семейство на хървати, изселили се от родното им място Босна и Херцеговина с четиримата си синове, най-малкият от които е той самият. Още в Белград той се запознава с отците успенци; срещите с тях го подканят на 19 години да каже „да“ на Бог и да замине за Франция, където следва богословие. След ръкоположението му през 1973 г. за свещеник се връща в родния Белград до 1982 г., когато е изпратен в усненската общност в Страсбург (Франция) като отговорник за младите братя и младежите, които живеят в общността. През 1989 г., верен на обета си за послушание, е изпратен в Лил (Франция), където отново се занимава с младите братя и студентите и освен това е капелан на студентите в Държавния университет в града.

И така до 1995 г., когато пристига в България и по-точно в Пловдив, където отците успенци са се завърнали след гоненията по време на комунистическия режим. Тук освен че го очаква нова страна, с много по-различни условия от

тези във Франция, отец Петър смилено приема предизвикателството на новия език и навече се потапя в богатството на новия обред, на който трябва да служи - източния обред.

И така до днес. 15 години върна служба на хората и на Църквата в България. 15 години живот, отдаден изцяло на Бог и на идването на Божието царство.

В приветственото си слово архиепископ Януш в едно изречение много ясно изрази делото на отец Петър: „Има хора, за които земята е всичко, а небето - нищо. Има такива, за които небето е всичко, а земята нищо. Има и трети, за които небето е на земята благодарение на любовта.“ И отец Петър всекидневно ни свидетелства за това. Може би защото и девизът на отците успенци е „Да дойде царството Ти“.

Отец Петър, вече архимандрит, на свой ред скромно отвърна: „Един свещеник да бъде въведен в чин архимандрит, може да значи също, че той прави първите си стъпки към небето. И затова желая вие да ми помогнете - чрез вашите молитви, да напредвам малко по малко към небето.“

Росица СТОЙКОВА

Света Троица

От стр. 1

свят и прониква в него, като се издига над водите. Подобни мои лични откривания на Троицата Бог в Библията има повече.

Да помислим дали предзнаменованието за Жената и нейното потомство след греха на Адам и Ева не е насочване на човека да приеме откровението в тялото на Исус Христос. Нима свещеният огън - горящ, но не изгарящ хреста на върха на Синай - не е образът на Свети Дух, а трите думи на Божието име - поредният етап от подготовката за срещата с Троицата? И най-сетне тримата гости, които, изпълнени с обещания, сядат на трапезата в дома на Авраам и Сара - нима не са откриване на Светата Троица? А лекният повей на вятъра покрай пророк Илия - нима не ни напомня за дискретното присъствие

на Свети Дух в живота на всеки вярващ? Въпреки тези и много други старозаветни примери, в които присъствието на Светата Троица е почти духовно „осезаемо“, нито книгите на Стария завет, нито тези на Новия не познават такива понятия като Света Троица.

Откриването на Светата Троица има чисто пасхален характер. Троицата Бог се открива на общността на вярващите в тайната на страданията, смъртта и възкресението на Исус. Разбира се, на всички нас са ни известни няколко събития преди Пасхата, в които откриването на Света Троица е безспорно. Имам предвид историята на Благовещението, светлото кръщение и Преображението на планината Тавор. Всички тези събития обаче са и вътрешно насочени към Възкресението и

На стр. 7

2 ИСТИНА
VERITAS
Брой 6 (1439)
юни 2010 г.

Среща на младите свещеници от трите епархии

На 26 и 27 април младите свещеници от Никополската, Софийско-Пловдивската епархия и Католическата епархия се събраха заедно освен за да се запознаят и прекарват няколко хубави момента и за да размишляват върху темата „Духовно ръководство“ на поверените им от Бога хора. Програмата започна в понеделник следобед в манастира на отците капуцини, когато апостолическият нунций архиепископ Януш Болонек изнесе своята беседа за учениците, пътуващи до Емаус. След това се съсредоточихме върху метода на размишление върху Библията, който може да се ползва при духовното ръководство и се казва Лекцио дивина. Тази беседа изнесе отец Томаш Кръгер. След литургията в храма „Свети Йосиф“ и след обща вечеря споделихме неща от личния си живот.

На следващия ден дойдохме двама гости от Полша - отец Казимирж и отец Андржей, които в Краковския диоцез се занимават с духовното ръководство на богопосветени девички и катехумени; те споделиха неща от своя дългогодишен опит. Хубавата беседа и дискусиата след нея продължиха до обяд, после бяхме поканени в нунциатура.

Благодарим на Бог за хубавите моменти, прекарани заедно, и се молим Господ да даде възможност пак да се срещнем около Него, да размишляваме върху Негово слово, заедно да отслужваме светлата литургия, да се молим, да се подкрепяме в нашата мисия и да обсъждаме пастирски въпроси за наше добро и за доброто на поверените ни от Бог души.

**За младите свещеници:
Отец Ярослав ФОГЛ**

Целта на Годината на свещеника е да помогне за засилването на стремежа за вътрешно обновление на всички свещеници, за да могат да дават по-мощно и успешно свидетелство на Евангелието в днешния свят. Затова трябва добре да знаем каква е богословската специфика на служебното свещенство, за да не бъде то сведено до някоя от господстващите сега културни категории. Свидетелство сме на широко разпространена секуларизация, която постепенно изключва Бог от обществения живот, както и от колективното съзнание на различните обществени групи. Често свещеникът се възприема като „чужд“ заради основните аспекти на своето служение, които го правят човек на „свещеното“ (sacrum), отделен от света (profanum), за да служи на света, като изпълнява своята мисия, поверена му от Бог, а не от хората (Евр. 5, 1). Трябва освен това да имаме смелостта да се противопоставяме на друга опасна тенденция, която от много години се стреми да сведе свещеника до обикновен „обществен деятел“, което е много далеч от смисъла на Христовото свещенство. Затова е важно да разберем същността на свещенството като произтичащо от Христовото свещенство. Служебното свещенство като продължение на Христовото свещенство се осъществява без прекъсване в двайсетвековната история на Църквата.

Затова е много важен фактът, че призванието към участие в единственото Христово свещенство чрез служебното свещенство се проявява

особено в „дара на пророчеството“. Това означава, че имаме нужда от свещеници, които смело да говорят на света за Бог и да умеят да представят този свят пред Бог. Имаме нужда от свещеници, които не се увличат по преходната културна мода, а са способни да живеят в истинска свобода, която почива на цялостната им принадлежност на Бог.

Най-важното и най-нужното „пророчество“ днес е верността. От верността на Христос към човечеството чрез Църквата и служебното свещенство произтича преживяването на собственото свещенство като тотално свързване с Христос и с Църквата. Чрез приемането на тайнството свещенство свещеникът вече не принадлежи на себе си - той е „собственост“ на Бог. И неговото „съществуване за някой друг“ трябва да бъде видимо за всички чрез ясното му свидетелство.

Свидетелството на свещеника се състои в това как той мисли и говори, как служи, как обича, какви са взаимоотношенията му с другите. Всичко това трябва да произлиза от „същността му на свещеник на Христос“, а не просто от факта, че му е възложено да се грижи за култа.

Тази онтологична принадлежност на Бог помага също за това и в днешния свят да бъде разбрана и потвърдена стойността на безбрачието за Небесното царство. В Латинската църква целибатът е дар, задължително условие за свещеничеството ръкополагане (ср. Presbyterium Ordinis, 16). Голямо е уважението към него и в Източните църкви. Целибатът е автентично пророчество за Царството, знак за тоталното посвещаване на човешко-

то сърце на „Господните дела“ (1 Кор. 7, 32), израз е на дара, в който свещеникът поднася себе си на Бог и на другите хора (Катехизис на Католическата църква, № 1579).

И така свещенството е призвание от най-висша степен, което си остава тайна дори за онези, които са го получили в дар. Тайна - тъй като тайнствата се отслужват от слаби и подвластни на човешките слабости хора. Миряните, които се ползват от това пророческо служение, искат от нас да останем докрай свещеници и само свещеници. Може би в други личности те ще открият онова, от което се нуждаят като хора, но единствено в лицето на свещениците ще намерят Божието слово (в истинското му значение), любовта на Отца в тайнството на покаянието и помирието, Хляба на живота - за да познаят безсмъртието.

София, 26 април 2010 г.

Проповед на апостолическия нунций в България архиепископ Януш Болонек на литургията с участниците в първата среща за формиране на свещеници, ръкоположени през последните пет години

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор свещеник Благовест Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел. 954-32-62

E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Италия. Всички италиански епископи апелират към населението и цялата страна заедно с Църквата „да се освободят веднъж завинаги от веригите на мафията! Тежкото политическо и икономическо положение в Южна Италия може да се подобри само ако активно се борим срещу организираната престъпност, която трови социалния живот и влияе пагубно върху младежта на цялата страна“.

+++ Църковният историк бенедиктински свещеник д-р Андреа Давиде е заявил, че по секретни сведения Хитлер е настоявал Христовата плащаница да бъде открадната от Торинската катедрала. Тогавашият архиепископ на Торинския кардинал Маурило Фосати (1931-1965) е наредил през 1939 г. плащаницата тайно да се пренесе и скрие в Южна Италия, в манастира „Монтеверджине“. На 29 октомври 1946 г. Христовата плащаница е върната при пълна дискретност в катедралата.

+++ Саркофагът с тленните останки на „италианския народен светец“ падре Пио (1887-1968) е пренесен в новата черква, посветена на него.

Чехия. Чешкият кардинал Томаш Шпидлик почина на 90-годишна възраст. След смъртта му кардиналската колегия наброява 181 кардинали, от които 108 са под 80 години и имат право на конклав.

Южна Корея. През 2009 г. католиците в страната са се увеличили с над 3 процента. Всяка година над 200 хиляди души, предимно младежи, приемат католическата вяра. От 51-милионното население на Южна Корея над 12 млн. са католици.

Швеция. Основаният и ръководен от йезуитите „Нюман институт“ в гр. Упсала е издигнат в католически университет. В него се обучават над 12 хиляди студенти.

Канада. Англиканската църква, включваща 40 епархии, преговаря с Католическата църква в Канада, за да премине под ръководството на папа Бенедикт XVI.

Палестина. Католическият епископ на Назарет д-р Джачинто-Булос Маркузо е осветил нов параклис в местния религиозен център „Света Богородица“.

Англия. Английският кардинал Джон Хенри Нюман (1801-1890) ще бъде провъзгласен за блажен на 19 септември 2010 г. от папа Бенедикт XVI по време на посещението му във Великобритания. Като англикански богослов Нюман приема католическата вяра на 44-годишна възраст. През 1847 г. е ръкоположен за католически свещеник, а през 1879 г. папа Лъв XIII го въвежда в кардиналски сан.

САЩ. Най-голямото крило на Англиканската църква в САЩ „Традиционна англиканска общност“, начело с епископите, пасторите и енориите е в усилен преговори за приемане в Католическата църква.

+++ С над 80 млн. католици САЩ се нареждат на трето място в света по броя им - след Бразилия (150 млн.) и Мексико (102 млн.). Най-голямата епархия в САЩ е Лос Анджелис - с повече от 4 млн. католици.

Бразилия. В Сао Пауло бе открит редовният международен католически панаир „ЕС-ПОКАТОЛИКА“, на който са изложени религиозни произведения от всякакъв вид. Очакват

се над 3 млн. посетители от цял свят.

+++ Цяла седмица силни дъждове с бурни ветрове са бушували в Рио де Жанейро. Причинили са наводнения, земни свлачища, съборени дървета, разрушени домове. Напълно невредима е най-голямата в света статуя на Христос Изкупител над хълма Корковада, но достъпът до нея е бил невъзможен в продължение на десетина дни. Бързо са възстановени пътищата, лифтовете, планинската железница. Отново величествената статуя сияе с огромен блясък. Тя е висока 38 метра и тежи 1145 тона.

Чили. При посещението си в страната след тежкото земетресение кардинал-секретарят Тарчизио Бертоне е заявил пред повече от сто хиляди богомолци, че Бог е дал на папа Бенедикт XVI много добро здраве и той възнамерява да посети Чили през 2011 г.

Индия. Генералната настоятелка на „Мисионерки на любовта към ближния“ д-р Мери Прека е заявила: „Нашата основателка Майка Тереза щеше да навърши на 27 август т. г. 100 години. Очакваме тя да бъде провъзгласена за светица, без да е извършила чудо, защото знаем, че тя самата беше чудо!“ Днес обществото на Майка Тереза наброява над шест хиляди монахини, пръснати по целия свят.

Германия. Католическата църква в страната отпразнува тържествено 80-ия рожден ден на бившия германски канцлер Хелмут Кол. От 1969 до 1976 г. той е министър-председател; от 1982 до 1998 г. е канцлер и обединител на Германия. Днес ревностният католик Хелмут Кол живее в родния си град Лудвигсхафен.

Испания. Група от около 120 мюсюлмани посетили католическата катедрала в Кордова и започнали да се молят с мохамедански молитви. Охраната им забранила да се молят и ги поканила да напуснат храма. Те се възпротивили и се наложило да бъдат изведени насила от полицията. Двамата водачи на групата не се държаха прилично и били арестувани до изясняване на проблема, че другогверци нямат право да се молят в католически храм.

Франция. Във връзка със зачестилите спекулативни и враждебни критики към папа Бенедикт XVI общото събрание на френските католически епископи единодушно е осъдило тези атаки и е застанало изцяло и непоколебимо зад Светия отец.

Ватикан. Папа Бенедикт XVI ще посети Испания през ноември 2010 г. На 6 ноември ще се поклонят на гроба на свети Яков в светилището Сантяго де Компостела. Това поклонение е във връзка с обявената от папата 2010 г. за Година на свети Яков. На другия ден - 7 ноември - той ще освети базиликата „Саграда фамилия“ (Светото семейство) в Барселона. Катедрала е емблема на Барселона, обявена е от ЮНЕСКО за световно културно наследство. Светият отец ще посети отново Испания през 2011 г., където в Мадрид през август ще се състои Световната младежка среща.

+++ През септември 2010 г. папата ще посети Великобритания и ще престоя три дни в Англия и два дни в Шотландия. +++ Папа Бенедикт XVI е

назначил комисия, която да разследва явленията на Дева Мария в Меджугорие (Босна и Херцеговина). От 24 юни 1981 г. шест деца - момичета и момчета от селището, които пасели овце в тази местност, стават свидетели на чести явления на Божията майка. Оттогава тази местност става място за поклонение и се посещава от богомолци. Тези деца - сега зрели жени и мъже, са обект на разследването. В комисията са включени кардинали, епископи, богослови, духовници и миряни от различни националности. Явленията още не са признати от местната епархия и от Ватикан. Комисията се ръководи от кардинал Камило Руини.

+++ Светият престол е изпратил послание до китайските католици да не признават епископите и свещениците, ръкоположени без разрешение от папата. В Китай живеят над 40 млн. католици, голяма част са верни на папата и се таксуват като „нелегални“ от комунистическата власт, а другите са под „опеката“ на властта и се наричат „национални католици“.

+++ Папа Бенедикт XVI определи 50-ия световен евхаристичен конгрес да се състои от 10 до 17 юни 2012 г. в ирландската столица Дъблин. Предидущият евхаристичен конгрес се проведе в канадския град Квебек през 2008 г.; на него участваха повече от 200 хиляди вярващи. Първият евхаристичен конгрес се състоя през 1881 г. във френския град Лил. Целта на тези международни католически срещи е „постоянно да се разяснява огромното значение на Евхаристията в съзнанието на вярващите“.

+++ Бившият кардинал-секретар и сегашен кардинал-декан Анджело Содано остро осъди враждебните нападки към папа Бенедикт XVI, като ги сравни с атаките на модернизма срещу папа Пий X, с нападите и атаките срещу папа Пий XII за поведението му по време на Втората световна война, както и с критиките срещу папа Павел VI за енцикликата му „Сексуална етика“. Предидущите и сегашните „сексуални“ спекулации се използват като оръжие срещу Католическата църква. А тя става по-силна, по-единна и по-привлекателна. Под ръководството на мъдрия и ерудиран папа Католическата църква приобщава ежегодно стотици хиляди нови привърженици от други вероизповедания напук на враждебните спекулации. Да се молим Бог да го закриля!

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

3 ИСТИНА VERITAS
Брой 6 (1439)
юни 2010 г.

Група поклонници до Торинската плащаница

От 26 април до 1 май т.г. малка група от девет души от Католическата апостолическа ексархия извърши поклонничество до Торинската плащаница. Тъй като разстоянието бе изминато с микробус, поклонниците всъщност бе два дни - като не се изключва и самото пътуване като поклонничество. И така на 28 април, сряда, сутринта бяхме пред „пътеката“ в „Джардини реали“. Това е централният парк, в който бе ор-

Габриеле Страцер

ганизирана тази пътека, която подготвя малко по малко хората за поклонение пред плащаницата. Фотоси, малка кинозала, в която за три минути се прави представяне на плащаницата. Една малка зала, където незрящите могат да „видят“ плащаницата, изразена с писмото на Брайл. Идва и най-силният момент - да се види самата плащаница. За истинския поклонник това не е нищо друго освен момент на молитва и съзерцание пред страданията, които е преживял Христос и които ние виждаме отпечатани върху самата плащаница... Време на тишина и молитва...

Напускайки това свято място (торинската катедрала) се отправяме да научим нещо повече за историята на плащаница - в капелата „Сан Лоренцо“, която е била първото място на съхранение на реликвата, когато пристига от Шамбери (дн. във Франция). Но мно-

го повече научихме в музея на плащаницата, който се намира в криптата на черквата, посветена на нея - „Санто содарио“. Габриеле Страцер, директор на музея, най-обстойно в продължение на час и половина ни говори за историята на плащаницата и за всички възможни съвпадения на евангелския разказ, както и за това, което ни „казва“ Човекът от плащаницата.

Същия ден посетихме и светилището „Мария Ауксилиатриче“ (Дева Мария - помощница) - мястото, откъдето свети Джовани Боско започва своята дейност. В същата зона Валдоко се намира и „Пикола каза делла Дивина провиденца“ (Малка къща на Божието провидение), откъдето свети Джузепе Котоленго започва своето дело за грижа към най-изоставените; днес това е едно малко градче с близо 4000 болни, изоставени, инвалиди, за които неговите последователи полагат всекидневни грижи. Помолчихме се и в едно от най-обичните за всеки торинец светилище „Мария консолата“ (Дева Мария утешителка). На следващия ден посетихме светилището на света Джема Галгани в град Лука, която - макар и да не е встъпила в манастир като монахиня - остава символ на отците и сестрите пасионисти. Светицата получила стигматите на Исус Христос.

С едно малко лирично отклонение - да видим дали не е паднала кулата в Пиза - се прибрахме в Торина, а оттам - в България.

Благодарност изказваме към организацията „AMCOR“ (Приятел на Източните църкви) и всички нейни представители, които съдействаха за организирането на това поклонничество, както и на епископ Христо Прошков, който ни дари с тази чест.

Благой НОВКОВ

Молитва пред плащаницата

Господи Исусе, докато в тиха молитва съзерцавам светата плащаница, моето сърце се изпълва с възненение, защото виждам в този тайнствено свещен плат всички белези на жестокото измъчване, преживяно от Теб в Твоето страдание, така, както е описано в Евангелието. Драмата на Твоята болка е видна от кръвта, която виждам по Твоето тяло, от трънения венец и ударите от бичуването, от пироните в ръцете и от пронизаното с копие от войника сърце. Когато заедно с Дева Мария, Твоя и наша майка, обожавам Теб, Исусе, страдащ и пожертван, разбирам с голяма яснота, че Ти взе върху си страданията и кръстовете на цялото човечество. Всяко мое страдание - „Passio hominis (човешко страдание)“, единено с Твоето страдание - „Passio Christi (Христово страдание)“, придобива нова спасителна стойност, от която се чувствам от Теб подкрепен, утешен и простен. Зная, че без обръщане няма утешение, ето защо - докато с Твоя помощ нося с утеха моя кръст - Ти обещавам да започна нов живот, отдалечавайки ме от греха, та да мога да усетя, че „от Твоите рани се изцерих“.

Амин.

Помощ от папата за засегнатите от наводненията в Полша

След големите наводнения в Полша, предизвикали жертви и масова евакуация, Папският съвет Cor Unum изпрати на монс. Йозеф Михалик, председател на Епископската конференция на Католическата църква в страната, помощ от папа Бенедикт XVI за бедстващото население в най-засегнатите области. Това се казва в разпространено на

26 май комюнике на Папския съвет за благотворителна дейност Cor Unum. Жестът на папата е израз на неговата „духовна близост към страдащите и неговото бащинско насърчение към всички, които участват в спасителните операции“, допълва ватиканският документ.

По Радио ВАТИКАН

Ден на богопоосветените в Царев брод

След като няколко дни небето бе покрито с облаци от вулканичната пепел от Islandия, на 22 април най-после денят бе слънчев и приветлив. На този ден почти всички католически свещеници, братя и сестри от западния и източния обред пристигнаха в бенедиктинския манастир в Царев брод, за да отпразнуват тазгодишния Ден на богопоосветените.

Всяка година богопоосветените в България се събират на едно място. Тъй като тази година срещата се проведе в бенедиктински манастир, сестрите бенедиктинки от Тутцинг (Германия) решиха да предложат темата „Свещенство и монашески живот“.

Сестрите бенедиктинки проявиха своето гостоприемство не само като осигуриха мястото за провеждане, но и като споделиха мислите на свети Бенедикт за „кенобитите“ - стриктните монаси (монаси, които живеят в обществото). Впрочем сестрите представиха една игра, наречена „Различни видове монаси,“ по време на която всички много се забавляваха.

В своето правило свети Бенедикт е включил глава за различните монаси. Според него те се делят на четири вида. Първият е този на монасите кенобити, които живеят

в манастир, на служба са при абат и служат по определено правило (глава 1. 2). Вторият е този на отшелниците, наричани още еремити (анахорети, отшелници). След дълги изпитания в манастира, а не съвсем в първоначалното въодушевление, те са се научили да се борят срещу дявола, като са придобили опит с помощта на много монаси (глава 1. 3, 4). Третият вид - пещален и позорен, е този на сарабаитите. Те не са претърпели изпитанията на никое правило с поуката, която идва от опита - така, както желязото става по-яко чрез закалката; а меки като оловото с начина си на поведение, продължават да бъдат слуги на хората, докато тяхната тонзура е явна измама към Бог (глава 1. 6, 7). Четвъртият вид се състои от монаси, наречени скиталци (гироваги). Целият им живот преминава в бродене от една страна в друга, като се приютяват за три или четири дни в различни манастири, винаги са без дом, заробени от собствените си прищевки и лакомия, още по-лоши от сарабаитите (глава 1. 10, 11).

**Сестра Мария Хосе
ЕСПЕРАНЦА, ОСБ
Превод:
Снежана ФРАНЦОВА**

Трябва да защитаваме правдата

В деня на възпоменание на свети Георги Великомъченик Софийско-Пловдивският епископ Георги Йовчев отслужи светата литургия от 8,30 ч. в катедралния храм „Свети Лудвиг“ в съслужение с отец Любомир Венков и отец Младен Плачков. 23 април е празник за монсеньор Георги, тъй като Негово високопреосвещенство празнува своя имен ден.

В началото на своята проповед епископът навлезе в историческата епоха на гоненията срещу християните по времето на император Диоклециан в началото на IV век и разгледа живота на светеца - свети Георги е младеж, който на около 20 години много бързо получава отличията трибун на римската войска. Той живее в Мала Азия. Отличен боец е, защото мисли, че е добродетел да се защитава правдата и винаги изповядва своето християнско име. Когато започват гоненията на император Диоклециан, той ясно и категорично заявява: „Аз съм християнин! Ние трябва да защитаваме правдата. Ние трябва да живеем според Христос, който е Господ и който ни спасява. Всички други божества, почитани от езичниците, са измислица на човешкия ум и дело на човешките ръце.“ Извикан е пред управителя, предложено му е да се откаже от Христос и да изповядва божествата на Римската империя. Той категорично от-

хвърля предложението, защото всеки християнин, който искрено вярва, не може да се покланя на идоли. Въпреки че е подложен на мъчения, той остава твърд, като казва, че всичко може да претърпи заради Христос. Традицията говори, че в храма на Аполон в присъствието на император Диоклециан свети Георги вдига ръка и прави знака на кръста и статуята на Аполон се разпада.

„Свети Георги Великомъченик е обезглавен, но ние го наричам победител, защото той не живее за този свят - каза монсеньор Георги. Проповедникът подчерта още, че онзи, който е обикнал този свят, не може да служи на Бог и цитира думите на свети апостол Павел: „Ваш враг ли станях, като ви говоря истината?“ Софийско-Пловдивският епископ добави, че свети Георги става мъченик на вярата и когато поема върху себе си ударите на изтезанията, на смъртта с вяра в Христос, той побеждава, защото не отстъпва от вярата.

Епископът подчерта, че когато приемаме светото причастие, това се случва и в нас - ние сме слаби, но ставаме победители чрез Този, който се свързва с нас, и ние - свързани с Него - един ден ще възкръснем от мъртвите, за да прославяме Бог винаги.

В хода на своята проповед Негово високопреосвещенство говори и за изобразяването на свети Георги в иконографията.

Представен е като млад воин на бял кон, който пронизва с копие зъл дракон, а встрани стои девойка, която според преданието трябвало да бъде изядена от дракона. Епископът разтълкува и значението на това изображение - белият кон е символ на Свети Дух, който го поддържа. Копието е сила на словото Божие. Драконът е нечистата сила, дяволът, който иска да унищожи новораждащата се Църква като девойка.

Изтъкнато бе още, че със свидетелството на свети Георги след няколко години в цялата Римска империя се дава свобода на християнството. Хората още от първите векове започват да почитат този светец както на Изток, така и на Запад.

Софийско-Пловдивският епископ каза още, че ние също трябва да свидетелстваме. В ситуацията, в която се намираме, винаги трябва да свидетелстваме за Христос, който умря на кръста и възкръсна от мъртвите за нашето оправдание, а един ден ще бъдем в славата на Възкръсналия и ще го възпяваме вечно.

Енорийският свещеник отец Любомир Венков от свое име и от името на общността поздрави Негово високопреосвещенство по случай празника му. Вярващите засвидетелстваха своето уважение и изказаха благопожелания за празника на монсеньор Георги. На свой ред епископът направи подарък на всеки - книга.

Жана СТОЕВА

Младежи - евангелизатори на младежи

Международен семинар на тема „Младежи - евангелизатори на младежи“ се проведе от 16 до 18 април в Хисаря. Той бе организиран от „Католическа дейност“ и в него участваха делегати от България, Италия и Румъния. На 17 април към постоянните делегати се присъединиха и 20 гости - свещеници, сестри от различни конгрегации и младежи от Софийско-Пловдивската епархия. Семинарът бе открит с литургия, отслужена от Негово високопреосвещенство епископ Георги Йовчев в черквата „Светото семейство“ в Хисаря. Лектори бяха отец Феликс Рока (Румъния) и Лука Сардела (Италия, семинарист в Генуа). Темата на дон Феликс Рока бе „Младежи, евангелизатори на младежи - нуждаем се от вас“. Лука Сардела говори по темата „Ще ми бъдете свидетели“ - послание във всекидневието“.

След всяка лекция участниците в семинара, разделени по групи, дискутираха върху темите. От размишленията в работните групи могат да бъдат изведени акценти, свързани с живота на младежите и с техния личен пример за околните - да бъдат свидетели на Христос винаги, вярата да е всекидневие, а не само епизодичен акт; начините при евангелизирането и трудностите, които срещат - миряните имат свой подход и послание, образованието и формацията; апостолат както в общ-

ността, така и сред колеги и приятели. Подходът към отделния човек трябва да е различен в името на една и съща цел - да се покаже кой е Исус. Друг важен елемент, обсъждан въз основа базата на лекцията на отец Феликс, бе християнската зрелост. Припомнен бе и фактът, че в енория „Свети Лудвиг“ в Пловдив генералният викарий на епархията монсеньор Стефан Манолов от две години ръководи Школа по християнска зрелост именно в контекста на „Католическа дейност“ (КД).

Лука Сардела в своята беседа каза, че битът е мястото, в което постоянства във вярата. Той говори за възможността във всекидневието да направим добър синтез на дух и дело, както и да открием връзката и качеството на връзката между нашата вяра и начина ни на живот. Лекторът отбеляза всекидневието като място, в което можем да пренасочим живота си в дар за другия, и говори за това колко хубаво би било, ако в общността всеки може да се чувства приет и оценен за това, което е, но и също за това, в което би могъл да се превърне, за да оползотвори всички свои възможности.

„Обичай света страстно“ - така бе озаглавена проповедта на генералния викарий монсеньор Стефан Манолов по време на литургията на 18 април, която бе част от беседите на семинара. Той изтъкна, че когато хри-

стианският живот е представян като действителност изключително и единствено духовна, като извънредно преживяване, което по никакъв начин не се съчетава с маловажните неща от света, с такова виждане на нещата храмът става синоним на християнския живот. И в този

контекст да бъдеш християнин, означава не само да ходиш на църква, да участваш в свещеностите и да си мислиш, че храмът е преддверие на Рая, а светът си върви по свой изцяло отделен път. Проповедникът призова младежите да имат храбростта да кажат „не“ на така изкривеното виждане за християнството и подчерта, че обикновеният живот е същинското място на тяхното християнско съществуване; точно този свят, а не някой друг, е мястото на тяхната човешка реализация. Там, където са приятелите им, копнежите, работата, там е мястото на тяхната всекидневна среща с Христос - посредством най-материалните неща на света, които трябва да осветят,

служейки на Бог и на човеците. „Да обичаш страстно света, не означава обаче безкритично да приемаш всичко това, което той предлага: неговия манталитет, неговите тенденции, неговите натрапчивости. Или както казва апостол Павел: „И недейте се съобразява с тоя век, а се преобразявайте чрез обновения ваш ум, та да познавате от опит коя е благата, угодна и съвършена воля Божия“ (Рим. 12, 2), каза генералният викарий.

Той изтъкна още, че въпреки всички несъвършенства светът по естество не е лош, защото е произлязъл от ръцете на Бог, защото е Негово творение, защото Господ видя, че това творение е добро. Ние, хората, правим света лош и грозен с нашите грехове и нашето неверие. Затова всяко бягство от почтената действителност на всекидневието би означавало влизане в противоречие с Божията воля.

Монсеньор Манолов подчерта, че е необходимо младежите да разберат, че са призвани да търсят Божието царство посредством преходните неща, като ги използват според Божията воля. Освен да търсят Божието царство в света, той изтъкна, че младежите са приканени да бъдат и негови вестители. На младежите Църквата поверява задачата да разгласят в света радостта, която произтича от срещата им с Христос. Казано бе още, че ще бъдат достоверни свидетели, ако всячески се предпазват от изкушението да водят двойствен живот: от ед-

на страна - вътрешният живот и животът в общение с Бог; от друга страна, като че ли нещо различно и отделно - семейният, професионалният и общественият живот, които са изтъкани от малки земни неща.

В хода на размишленията бе казано също така, че когато християнинът изпълнява с любов всекидневните си задължения, които не са толкова възвишени, открива в тях възвишеността на Бог; затова християнското призвание се състои в това - да превръща всекидневната еднообразна проза в поезия. Християните в света са граждани като всички останали, но граждани, които се стараят да живеят отговорно своето християнско призвание - с отговорност, произтичаща от тяхната вяра. Те участват заедно със своите съграждани в трудната задача да направят това преходно общество по-човечно и по-справедливо; проповедникът посочи, че това важи още повече, когато става въпрос за младежите - те имат особена чувствителност към ценностите на справедливостта, разбирателството и мира. Тяхното сърце е отворено за братството, приятелството и солидарността.

Приведен бе и пример колко са многобройни младежите, които са се записали в историята на Църквата като светци - Агнеса от Рим, Тереза от Лизьо, Доминик Савио, Пиер Джоржо Фрасати, Павел Джиджов... Любовта им към Бог ги направи светлина на света, изпъквайки като образци на добродетелен и осмислен живот. „Един такъв свят живот посредством преходните не-

На стр. 11

Когато казваме „Да“...

В дните от 14 до 16 май се състояха духовни упражнения в гр. Раковски, които бяха продължение на срещите в Белене и Казанлък. Размишленията и беседите бяха върху темата за призванието.

Срещата започна на 14 май следобед, след като всички бяхме настанени при отците конвенуалци. Още същата вечер имахме възможност да гледаме филм, който много добре изразяваше отношението човек - Бог и това как ние всячески се опитваме да избягаме от призванието си, но в крайна сметка Бог ни помага да го приемем и да отговорим с „Да“. На следващия ден имахме възможност да чуем три беседи: „Въведение в разпознаване на призванието“, „Път към решението“ и „Борбата на Яков с ангела“, които съответно бяха водени от отец Сръчко, отец Евгени и отец Петър Цвъркал. Имаше и размишления от отец Енцо. Вечерта се разпределихме за всенощно обожаване. Така не оставихме Исус сам в черквата.

Мисля, че всички се върнахме различни оттам. За мен тази среща беше много полезна за вътрешния ми духовен живот. Понякога е важно да се спрем по пътя си, да се огледаме, да си поемем дъх и след това да продължим. Това беше за мен тази среща - да се поогледам в себе си и да си поема дъх. Никога не е лесно да разберем каквото и да е, но още по-малко Божията воля. Беседите, които можахме да чуем, със сигурност са полезни за нас и всеки е запазил в себе си онези неща, които най-много са се докоснали до него. Трудно е да мислим за призванието си, защото отговорите, които ще последват от тях, са трудни. Но когато усетим онова, за което сме призвани, можем да го последваме, защото Бог винаги дава сили за това.

Тази среща, мисля, ни направи поне малко по-пораснали. Сега имаме сили да продължим в житейския си път и да не спираме търсенето.

Радосвета от Белене

Обичай Ме такъв, какъвто си...

Аз, твоят Бог, познавам нищетата ти, борбите и слабостите на душата ти, немощите и недъзите на тялото ти. Познавам подлостта, греховете, безсилието ти; и въпреки това ти казвам: „Дай Ми сърцето си, обичай Ме такъв, какъвто си.“

Ако чакаш да станеш ангел, за да се предадеш на Любовта, ти никога не ще Ме обичаш. Даже и често да падаш в такива грехове, каквито никога не би желал да познаваш, дори и да си подъл в практикуване на добродетелта, не ти позволявам да не Ме обичаш.

Обичай Ме такъв, какъвто си. Всеки миг и в каквото състояние и да се намираш: в духовна ревност или в сухота, във вяроност или невярност. Обичай Ме такъв, какъвто си. Искам любовта на твоето бедно сърце! Ако чакаш да станеш съвършен, за да Ме обичаш, ти никога не ще ме обичаш.

Чедо Мое, остави Ме да те обичам. Аз искам твоето сърце. Искам да те формирам добре, но докато това се осъществява, аз те обичам такъв, какъвто си. Желая и ти да правиш същото; искам от дълбините на твоята нищета да покълне любовта. Обичай Ме в тебе дори и слабостта ти. Обичай любовта на бедните. Искам от нищетата да се издига непрестанно този зов: „Господи, обичай Те.“ Това, което е от значение за Мен, е песента на твоето сърце! Каква нужда имам от твоите познания и от твоите дарби? Не искам от теб добродетели и ако бих ти ги дал, ти си тъй слаб, че себелюбието ти веднага би се намесило. Не се безпокой за това. Бих могъл да те предопределя за велики неща. Не, ти ще бъдеш ненужният слуга; ще ти отнема даже и малкото, което притежаваш, понеже те създадох за любовта. Обичай!

Любовта ще ти помогне да извършиш всичко останало, без да се безпокоиш; не търси друго, освен да изпълниш настоящия момент с твоята любов.

Днес стоя пред вратата на твоето сърце като просяк, аз, Господарят на Вселената.

Чукам и чакам, побързай да Ми отвориш, не изтъквай нищетата си. Ако я познаваше напълно, ти би умрял от мъка. Единственото обстоятелство, което би Ме наранило, би било, ако видех в тебе съмнение и липса на упование в Мен.

Искам да мислиш за Мен по всяко време на деня и на нощта. Не искам да извършваш и най-незначителното дело от друг порив освен от любов към Мен.

Когато ще страдаш, аз ще ти давам сили за това.

Ти си Ми давал обич, аз ще ти дам възможността да обичаш много повече, отколкото си мечтал.

Но помни: „Обичай Ме такъв, какъвто си.“

Не чакай да станеш светец, за да се отдадеш на Любовта, понеже в такъв случай ти никога не ще Ме обичаш!

От френски: Кармил „Свети Дух“

Папският съвет за миряни одобри химна за Мадрид 2011

Световният младежки ден (СМД), който ще се проведе в Мадрид през 2011 г., вече има свой химн. Композицията бе представена на Папския съвет за миряни, отговарящ за световния младежки форум. Членовете му определиха химна като „музика с високо качество“. Композитор е испанският свещеник Енрике Васкес, известен създател на църковна музика, а автор на текста е монс. Сесар Франко, викарен епископ на Мадрид.

Строфите на химна са седем и изтъкват близостта на младежите към хуманността на Христос чрез традиционната испанска мистичност. Припевът се базира на избраната тема за СМД „Вкоренени в Христос, крепки във вярата“ - по посланието на апостол Павел до колосяни. Предстои преводът на химна на официалните езици на СМД и той ще бъде записан в три версии: литургична, инструментална за хорова изпълнения и популярна версия за акомпанимент с китара.

Химнът ще бъде официално представен в катедралата на Мадрид на 9 ноември, празник на Дева Мария от Алмудена, и ще бъде разпространен по целия свят чрез интернет в аудио- и видеоформат.

По Радио ВАТИКАН

Върви в светлината...

От стр. 1

отец Венцислав Николов бяха роднини и приятели, гости от Полша, Италия, Турция. Присъстваха и генералният асистент на орден, отговарящ за Източна и Централна Европа отец Яцек Чопински, отец Мирослав Бартош - провинциал на отците конвенуалци в Полско-Варшавската провинция, отец - провинциал на отците капуцини, и зам.-ректорът на Висшата духовна семинария на отците францисканци в Лодз отец Анджей Залевски. На тържествената церемония присъства и Виктор Хаджиев, който ще бъде ръкоположен за свещеник на 5 юни в катедралата „Свети Йосиф“ в София.

В началото на своята проповед Софийско-Пловдивският епископ размишлява върху тайнството свещенство и подчерта, че свещенството е величие, но и голяма отговорност. Всеки вижда в свещеника една морална личност, която изглежда обаятелна, но никой не познава докрай тайната на свещеника. Той като своя Учи-

тел и Господ често не е приет, няма признателност към него, но с благородната си осанка е приел да служи на Бог и божия народ. Отговорност, която е непосилна за човека, но с Божията сила и помощ той може. Епископът призова да разберем голямото значение на свещеника и подчерта, че ръкоположението на отец Венцислав е в Годината на свещеника. Проповедникът призова отец Венцислав да бъде винаги достоен за службата, която приема, и добави, че той ще среща много трудности, но ще има и много утехи и му пожела да бъде отворен за благодатта на Свети Дух. „Върви в светлината, която е Бог, в светлината, която е и любовта, защото името на Бог Отец е любов. Призовавай Майката на красивата любов винаги да те придружава и да ти показва пътя към Христос. Пожелавам ти път, който е пътят Христос; да можеш да стигнеш един ден до славното преобразяване на твоята личност в Христос Господа при второто и славно пришествие. Да можеш да славиш Бога От-

ца в единство с Христос и Свети Дух през всички векове на вековете“, каза още Негово високопреосвещенство.

В словото си архиепископ Януш Болонек подчерта, че за трети път участва в свещеническо ръкоположение в катедралата „Свети Лудвиг“. Сподели, че познава отдавна францисканците конвенуалци най-вече благодарение на свети Максимилиан Колбе и на францисканските енории в Лодз, Полша, където е следвал във Висшата духовна семинария. Апостолическият нунций отправи пожелание към отец Венцислав, което е „просто и свято като францисканския поздрав - „Мир и добро“. Горещо пожела отец Венцислав да запази в своето свещенство нежно и разумно сърце, което различава доброто от злото. Сърце мъдро и смирено, способно да се вслушва в това, което ще му каже Бог.

Отец Венцислав благодари на епископ Георги Йовчев и на своето семейство за християнското възпитание, което са му дали, за това, че са били винаги до него и са му помагали в трудни моменти. Изказа благодарност за топли думи и на апостолическия нунций, както и на всички присъстващи и се препоръча на техните молитви.

Младежният хор при катедралата изпълни „Messe de anges“, „Sequenza“, „Veni creator“, „Tu es sacerdos“, „Ave verum“, „Regina coeli“ и „Тебе, Боже, хвалим“.

На 9 май отец Венцислав Николов отслужи първа литургия от 10,00 ч. в храма „Успение Богородично“ в с. Житница.

Жана СТОЕВА

Кратка биография

Венцислав Николов е роден в Пловдив през 1983 г. Средно образование завършва в СОУ „Христо Г. Данов“ в града. От 2002 г. е студент в Лодз, а от 2003 г. е новис в Смардовице. Дава първи обети на 11 септември 2004 г. в Ниепокланов, Полша. През 2004 г. постъпва във Висшата духовна семинария на отците францисканци в Лодз, която завършва през 2010 г. Вечни монашески обети Венцислав Николов дава на 29 ноември 2008 г. в черквата „Успение Богородично“ в с. Житница. По време на тържествена церемония обетите приема отец Мирослав Бартош.

Отец Венцислав Николов е шестнадесетият свещеник, ръкоположен в Софийско-Пловдивската епархия след падането на комунистическия режим.

СВЕЩЕНИКЪТ - ДОКАТО СВЕТЪТ

От стр. 1

цяло неговия смисъл. Свещенството се явява в своята чистота и в своята дълбока истина.

По този начин посланието към евреите представя темата за свещенството на Христос - Христос свещеник, на три нива: свещенството на Аарон - това от храма, на Мелхиседек и на самия Христос - като Истинския свещеник. Дори свещенството на Аарон, бидейки различно от това на Христос, бидейки - ако можем да кажем - само едно търсене, едно вървене към посоката на Христос, все пак си остава „пътят“ към Христос и още в това свещенство се очертават съществените елементи. Има и друга тема, за която ще говорим по-късно - Мелхиседек е езичник. Езическият свят влиза в Стария завет, влиза чрез една тайствена личност без баща, без майка - ни казва посланието към евреите; изглежда елементарно, но в него се явява истинското почитание на Бог Всевишния, на Създателя на небето и на земята. Така и от езическият свят идват очакването и дълбокият предобраз на тайната на Христос. В самия Христос всичко е синтезирано, очистено и ръководено към своя завършек, към своята истинска същност.

Нека сега да видим какви са отделните елементи, отнасящи се до свещенството. От Закона, от свещенството на Аарон се научаваме на две неща, ни казва авторът на пос-

ланието към евреите: един свещеник, за да бъде действително посредник между Бога и човека, трябва да бъде човек. Това е основно и Божият син стана човек точно за да бъде свещеник, за да може да осъществим мисията на свещеник. Трябва да бъде човек - ще се върнем към тази точка - но не може от само себе си да стане посредник. Свещеникът има нужда от пълномощия, от божествено установление; само ако принадлежи на двете сфери - тази на Бог и тази на човека - може да бъде посредник, може да бъде мост. Тази е мисията на свещеника: да комбинира, да свързва тези две реалности на пръв поглед така отделени, т.е. да свързва света на Бог - далечен от нас, често непознат за човека - с нашия човешки свят. Мисията на свещенството е да бъде посредник, мост, който свързва и така води човека към Бог, към неговото спасение, към неговата истинска светлина, към неговия истински живот.

Като първа точка следователно свещеникът трябва да бъде от страна на Бог и само в Христос това условие за посредничество е осъществено всецяло. Ето защо бе необходима тази тайна: Божият син стана човек, за да бъде истински мост, за да бъде истинско посредничество. Другите трябва да имат поне някакво упълномощение от Бог или в случая с Църквата - тайнството, т.е. да бъде въведена нашата същност в същността на Христос, в Божествената същ-

ност. Само тайнството - това Божествено действие, ни прави свещеници в общение с Христос, само с него можем да осъществим нашата мисия. Това ми се струва за нас първата точка за размишление: важността на тайнството. Никой сам не става свещеник. Само Бог може да ме повика, може да ме упълномощи, може да ме въведе в участието на тайната на Христос. Само Бог може да влезе в моя живот и да ме води за ръка. Този аспект на дар, на божествено предпочитание, на божествено действие, което ние не можем да осъществим, тази наша перспектива - да бъдем избрани и взети в ръцете на Бог - е за нас основополагаща точка. Следва да се връщаме винаги към тайнството, да се връщаме към този дар, в който Бог ми дава нещо, което аз никога не мога да дам: споделяне, общение с божествената същност, със свещенството на Христос.

Да изведем от тази реалност практически изводи. Един свещеник, за да бъде действително човек Божи, трябва да познава Бог отблизо, да Го познава в общение с Христос. Трябва следователно да живеем това общение. Отслужването на светата литургия, молитвата на часослова, личната молитва - това са елементи на пребъждането с Бог, важни елементи да бъдем хора Божи. Нашата същност, нашият живот, нашето сърце трябва да бъдат прилепени към Бог до степен да не се отделяме. А това се осъществя-

ва, усилва се от ден на ден дори чрез малките молитви, в които се свързваме с Бог и ставаме все повече хора Божи, които живеят в Неговото общение и могат да говорят за Бог и да водят към Бог.

Друг елемент е, че свещеникът трябва да бъде човек. Човек във всяко отношение, т.е. трябва да живее истинската човечност, истинския хуманизъм. Трябва да притежава възпитание, човешко образование, човешки добродетели. Трябва да развива своята интелигентност, своята воля, своите чувства. Трябва да бъде наистина човек - човек по волята на Твореца, на Спасителя, защото знаем, че човешката природа е поразена и въпросът „Какво е човек“ е замъглен по причина на греха, който нарани човешката природа в нейната дълбочина. Казва се така: „Излъга - човешко е; открадна - човешко е.“ Но това не е истинската човешка същност. Човешко е да бъдеш щедър, да бъдеш добър, да бъдеш човек на справедливостта, на истинското благоразумие, на мъдростта. Следователно с помощта на Христос, за да излезеш от тази замъгленост на нашата природа, за да достигнеш до истинската човешка същност, до образа на Бог - това е дълготраен процес, който трябва да започне при изграждането на свещеника, но който трябва после да продължи през цялото ни съществуване. Смятам, че двете неща вървят неотменно заедно: да бъдеш Божи и с Бог и да бъдеш наисти-

на човек - в истинския смисъл, който пожела Твореца, извайвайки това творение, което сме ние.

Да бъдеш човек. Посланието към евреите подчертава нашето естество, което ни смайва, защото казва: трябва да бъде един, който „може да бъде снизходителен към невежи и заблудени, понеже и сам е обложен с немощ“ (5, 2), а после, още по-силно, който „в дните на плътта Си, със силен вик и сълзи отпрати молби и молитви към Оногова, Който можеше да Го спаси от смърт и като биде чут поради благоговението Си“ (5, 7). За посланието към евреите основният елемент на нашето човешко естество е снизхождението, снизхождението към другите. Това е истинската човечност. Не е грехът, защото грехът не е никога солидарност, а е винаги несолидарност - да имаш живот за себе си, вместо да го дариш. Истинската човечност е да участваш действително в страданието на чо-

СВЕЩЕНИЧЕСКИ ГЕН В ПЛОВДИВ

„С Мария по житейския път“ бе темата на Свещеническият ден, който се проведе в светилището „Дева Мария Лурдска“ в Пловдив на 24 април. Той бе организиран по повод Годината на свещеника, неделата на Добрия пастир и Световния ден на молитва за звания. В него участваха свещеници от Софийско-Пловдивската епархия, водени от епископ Георги Йовчев. Програмата му включваше беседа от генералния викарий монс. Стефан Манолов, обожаване на Светото причастие и литургия, отслужена от Негово високотреосвещенство епископ Георги Йовчев. Срещата завърши с разговор между свещениците и споделяне на теми от свещеническият живот.

„С Мария по житейския път“ - такава бе и темата на беседата на монс. Стефан Манолов. Лекторът подчерта, че всеки Христов свещеник може да вземе пример за своя живот от Исусовата майка. И свещеникът като Мария е тръгнал на път с Исус, след като е отговорил с „да“ на Божи зов, след като е казал: „Ето ида,

желая да изпълня волята ти, Боже мой“ (Пс. 40, 8-9). Да бъде Христов свещеник не само на думи, но и в действителност; не само с желание, но и с дела; не само с копнеж, но и с всекидневно усърдие. Изтъкнато бе още, че един свещеник не може да следва Исус само от време на време. Веднъж ръкоположен - независимо от способностите, които може би има в различни сфери - той трябва да бъде свещеник сто на сто. Исус изисква от него цялата негова същност, всичкото негово време, всекидневното усилие постоянно да се моли, да говори само за Бог, да проповядва Евангелието и да отслужва тайнствата. Монс. Манолов каза още, че когато един свещеник живее, отъждествявайки се с Христос, действително демонстрира несравнимото величие на своето призвание. Той подчерта, че за свещеника е важно да бъде с Исус не толкова за да научи от Него някакво мъдро учение, колкото за да отъждестви своя живот с Неговия живот, своето мислене с Неговото мислене. И първата и основна характеристика на проповедническата дейност да е доколко свещеникът е успял да се съедини с личността на Исус Христос, с Неговия живот, с Неговото мислене. В хода на беседата бе казано още, че свеще-

ническата служба не е лесна. Най-вече затова, че да се служи на толкова много хора и да се угоди на всички, е почти невъзможно. Освен това свещеническото служение е ограничено от евангелските принципи и от църковната дисциплина. Липсата на любов в служението и охота да се служи е истинска трагедия в свещеническият живот. Свещеникът е призван да бъде служител в лицето на Христос. За едно добро и ползотворно служение свещеникът трябва непрестанно да се образува, да ориентира духовно много хора, да изповядва много души, да проповядва неуморно и да се моли много, насочвайки винаги сърцето си там - в дарохранителницата, където действително присъства Христос. Служението на свещеника е в пряка зависимост от неговата лична светост. От една страна, служението трябва да се превърне за свещеника в личен път към светостта. От друга страна, личната святост на свещеника подхранва и разпалва неговата пасторална служба. Генералният викарий подчерта, че и днешният свят е обзет от една своеобразна бедност, явяваща се като най-драматичната бедност, позната някога от човечеството - бедност в значението на нещата, в идеалите, в ценностите, бедност в смисъла да се

обича и да се ентузиазира животът. Тези световни кризи са кризи на светци и днешният свят се нуждае от свети свещеници. Ако свещеникът иска поне малко да промени този свят, трябва с всички сили да се стреми към святост. „Когато пътят към светостта и изпълнението на моята служба ми се сторят изключително трудни, с доверие ще повдигна очите и духа си към тази, която е Майка на Вечния свещеник, поради което е и възлюбена Майка на всички свещеници. Трябва винаги да съм с убеждението, че Мария Богородица с особена сила закриля свещениците, защото те са жив образ на нейния Син“, каза още отец Стефан.

Светилището „Дева Мария Лурдска“, в което се проведе срещата, бе предпочетено, тъй като самата църква предразполага към по-фамилиарна обстановка, уединение и размишление, хармониращи с темата. Мястото на провеждане и беседата, която разви темата на свещеническият ден, бяха избрани в контекста на Марииното почитане, предстояше и месец май, свързан с преклонението пред Дева Мария (т.нар. майска набожност).

Генералният викарий на епархията сподели, че свещеническият ден е преминал в много топла атмосфера и срещата е била ползотворна и

обогатяваща. Изтъквайки това, което лично за него е било значимо, отец Стефан говори с част от думите на епископ Георги Йовчев по време на светата литургия. В своята проповед монс. Георги е изтъкнал единството между свещениците - живот в единство, молитва за другите свещеници и подкрепа един към друг. Това и подчерта монс. Манолов, говорейки за срещата: „Едно призвание, което се живее общо. Свещеникът влиза да участва в тялото на Исус Христос, който е глава, и всички ние сме неговичи членове. И в това тяло всички намираме своето място и по такъв органически начин трябва да се живее свещенството и това, което прави свещеникът, всяко действие го прави в общение с владиката и с другите свещеници. Винаги заедно с един свръхестествен смисъл на това, което върши във всекидневнието си.“

Свещеническият ден бе централна точка в Годината на свещеника, но и преди, и след нея се провеждат срещи за постоянно формиране, по време на които се изнасят беседи, имащи повече академичен дух, но винаги връщащи мисълта към свещеническото призвание, към свещеническият живот и дейност.

Жана СТОЕВА

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1439)
юни 2010 г.

бъде спасен

вешката природа, означава да бъдеш човек на състрадание, т. е. да бъдеш в центъра на човешкото страдание, да носиш наистина с другите техните страдания, изкушенията на времето: „Боже, къде си Ти в този свят?“

Тази човечност у свещеника не отговаря на идеала на Платон и Аристотел, според които истински човек е този, който живее единствено в съзерцанието на истината и е така блажен, така щастлив, че има единствено приятелство с красивите неща, с божествената красота, но „делата“ ги вършат други. Това е една хипотеза, докато тук се предполага, че свещеникът влиза като Христос в човешката нищета и я понася със себе си, отива при страдащите, грижи се и не само външно, но и вътрешно взима върху себе си, събира в себе си „страданието“ на своето време, на своята енория, на лицата, които са му поверени. Така Христос показва истинската човечност. Вярно е, че Неговото сърце е обърнато винаги към Бог, вижда постоянно Бог, винаги е в допир и в разговор с Бог, но Той носи същевременно цялата природа, цялото човешко страдание, заключено в страстите Му. Говорейки, виждайки хората, които са малки, без пастир, Той страда с тях и ние, свещениците, не можем да се оттеглим в Елизиум (Елисейски полета, обител на блажените в подземния свят. Според Омир красива местност на западния край на света, където се преселвали героите, получили безсмъртие и особена милост от боговете, например Диомед, Ахил, Кадъм, Менелай, Пелей, Овидий, „Любовни елегии“ II, 6, 49; „Метаморфози“, XIV 111); ние сме потопени в страстите на този свят и трябва с помощта на Христос и в общение с Него да се опитаме да го преобразим, да го заведем при Бог.

Точно това е казано със следващия текст, наистина стимулиращ: „Със силен вик и сълзи отправи молби и молитви“ (Евр. 5, 7). Това не е само намек в часа на терзание в Гетсиманската градина, а е обобщение на цялата история на страсти, която обхваща живота на Исус. Сълзи: Исус плачеше пред гроба на Лазар, беше наистина вътрешно докоснат от тайната на смъртта, от ужаса на смъртта. Хора губят своя брат - като в този случай, губят майка, син, приятел; изпитват ужаса на смъртта, която разрушава любовта, която разрушава връзките, която е белег на нашата пределност, на нашата бедност. Исус е поставен на изпитание и се сблъсква до най-съкровеното на Своята душа с тази тайна, с това тъжно нещо, което е смъртта, и плаче. Плаче пред Йерусалим, виждайки разрушението на красивия град по причина на непослушанието. Плаче, виждайки всички раз-

рушения в историята на човечеството. Плаче, виждайки как хората сами се разрушават, и градовете, пълни с насилие и непослушание.

Исус плаче със силен глас. От евангелията знаем, че Исус извика от кръста: „Боже мой, защо си Ме оставил?“ (Мк. 15, 34; срв. Мт. 27, 46), и накрая извика още веднъж. Този вик отговаря на основното измерение на псалмите - в трудни моменти на човешкия живот много псалми са един силен вик към Бог: „Помогни, послушай!“ Точно днес в часослова се молихме в този смисъл: Къде си Ти, Боже? „Предадени като овце на изядане“ (Пс. 43 (44), 12). Вик на страдащото човечество! Исус, Който е истинският обект на псалмите, носи реално този вик на човечеството към Бог, към ушите на Бог: „Чуй ни и ни послушай!“ Той превръща цялото човешко страдание, взимайки го върху Себе си, в един вик в ухото на Бог.

Така ще видим, че точно по този начин се осъществява свещенството, служението на посредник - пренасяйки в себе си, побирайки в себе си страданието и страстите на света, преобразявайки ги във вик към Бог, носейки ги пред очите и в ръцете на Бог и по такъв начин - носейки ги реално в момента на изкупление-

то. Всъщност посланието към евреи казва, че „отправя молби и молитви“, „вик и сълзи“ (5, 7). Точен превод на глагола просфереин, който е култова дума и изразява делото на поднасяне на човешки дарове на Бог, изразява акта на офертория, на жертвоприношението. Така с това култово определение, приложено към молитвите и сълзите на Христос, се показва, че сълзите на Христос, агонията в Гетсиманската градина, викът на кръста, цялото Негово страдание не са нещо, което върви допълнително покрай Неговата велика мисия. Именно чрез тях Той поднася жертвата, действа като свещеник. Посланието към евреите с това „отправя“ - просфереин, ни казва: това е осъществяване на Неговото свещенство, така води човечеството към Бог, така става посредник, така става свещеник.

Справедливо ще бъде, ако кажем, че Исус не поднесе на Бог нещо, но поднесе самия Себе си и това поднасяне на Себе си се осъществява точно в това състрадание, което се преобразува в молитва и във вик към Отец - за страданието на света. В този смисъл и нашето свещенство не се ограничава в култовия акт на светата литургия, в която всичко се оставя в ръцете на Христос; цялото наше състрадание към страданието на този свят, така далечен от Бог, е свещенически акт, е просфереин, е поднасяне. В този смисъл ми се струва, че трябва да разберем и да се научим да приемаме по-задълбочено страданията на пастирския живот, защото точно това е свещенодействие, съзерцание, навлизане в тайната на Христос. Това е общение с тайната на Христос - много ре-

ална и съществена, екзистенциална, а освен това и тайнствена.

Важна е и една друга дума в този контекст. Казва се, че така Христос чрез това послушание е станал свършен, на гръцки телеиотеис (срв. Евр. 5, 8-9). Знаем, че в целия Закон (Тора), т.е. в цялото култово законодателство думата телеион, употребена тук, означава свещеническо ръкоположение. Т.е. посланието към евреи ни казва, че правейки точно това, Исус е станал свещеник, осъществило се е Неговото свещенство. Нашето ръкоположение чрез тайнството на свещенството се осъществява и конкретизира екзистенциално, а и в христологична насока точно с това - да водим света с Христос и до Христос, с Христос при Бог - така ставаме действително свещеници, телеиотеис. Следователно свещенството не е нещо за няколко часа, а се осъществява точно в пастирския живот, в неговото страдание и неговите слабости, в неговите тъжни моменти, но и в радостите естествено. Така ставаме все повече свещеници в общение с Христос.

Накрая посланието към евреи обобщава цялото това състрадание в думата упокоен - послушание; всичко това е послушание. Дума, която много не ни се харесва в наше време. Послушанието изглежда нещо противно, като сервилно отношение. Човек не използва своята свобода; неговата свобода се подчинява на друга воля, следователно човек не е повече свободен, а е подвластен на някой друг, докато себепределиението, еманципацията би трябвало да бъде истинското човешко съществуване. Вместо думата „послушание“ ние желаем като ключова антропологична дума тази на „свобода“. Гледайки отблизо този проблем, виждаме, че двете неща вървят заедно: послушанието на Христос е съответствие на Неговата воля с тази на Отец. Това е водене на човешката воля към божествената воля, съгласуване на нашата воля с волята на Бог.

Свети Максим Изповедник в своето тълкование на момента в Гетсиманската градина, на мъката, изразена точно в молитвата на Исус „не Моята, но Твоята воля“, описва този процес, който Христос носи в себе си като истински човек, с природа, с човешка воля. В този акт - „не Моята, а Твоята воля“ - Исус обобщава целия процес на Своя живот, т.е. да приведе природния човешки живот към божествения живот и по този начин да преобрази човека. Обождествяване на човека, а с това и спасение на човека - това е волята на Бог, но не воля на тиранин, не воля, която стои извън нашата същност, а воля сътворяваща, водеща към мястото, където намираме нашата истинска същност.

Бог ни е създал, а зависи от нас самите дали сме сходни на Неговата воля. Само с нея ще влезем в истината на нашата същност и няма да бъдем отх-

Света Троица

От стр. 2

в него намират своето дълбоко духовно измерение. Те просто не биха имали значение, ако Този, Когото засягаха, не бе умрял и сам не бе възкръснал от мъртвите на третия ден след Своята смърт.

Формирането на богословското учение за Светата Троица започва през II век, когато младата християнска общност е принудена да съпоставя своето вярване както с традиционните религии на Римската империя и Палестина, така и с появяващите се сред върващите нови, нерядко еретични богословски формули. Това учение се формира преди всичко в прякото предсказване на спасението на човека в Исус Христос, както и в литургичния живот на младите общности, най-вече в кръщелната литургия, която е имала за Църквата особено значение. В този огромен и продължителен процес участват най-изтъкнатите богослови на времето. Струва си да споменем поне св. Климент Римски, св. Игнатий Антиохийски, св. Юстин, св. Иполит Римски, св. Иринеи Лионски, св. Августин, Тертулиан, св. Атанасий и много, много други.

Всички тези големи богослови, Отци на Църквата, формулирали истините, изразени в Библията и преживявани в сърцата на много християни, които намират своята законна опорна точка в мисионерското послание на самия Исус, Който малко преди Своето възнесение се обръща към апостолите със заръката: „И тъй, идете, научете всички народи, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Светаго Духа.“ Самият Той в Своето служение, проповядва не и молитва също многократно свидетелства за Бог Отец и Свети Дух. Особено важна в това отношение е първосвещеническата молитва в Гетсиманската градина, която особено препоръчвам за четене и размисление.

Терминът „Троица“ (Trias) се появява за пръв път в богословските текстове през втората половина на II в. Използва го свети Теофил Антиохийски, но думата все още не се използва в днешното си значение. Във формирането на богословския апарат особено място заема Тертулиан (ок. 150 - след 220 г.), който за пръв път използва зряло в своите полемити ключовите понятия TRINITAS (Троица) и PERSONA (лице), които и до днес заемат най-важно място в богословието на Светата Троица.

Веруюто (Credo), основен каталог на истините на вярата, повтарян във всяка литургия, става своеобразен фундамент на всичко, което идва след него. Неговото съдържание е плод на огромното усилие на споменатите вече поколения мислители, богослови и мистици от първите векове на Църквата, а негова база е вярата в един Бог, Всемогъщия Отец, Исус Христос, Божия син и Светия Дух, Господ и животворящ.

Освен този важен текст са възниквали и много други, в които са правени опити да се резюмира същността на вярата в Светата Троица. Бих искал да обърна внимание на два от тях - на най-простия и същевременно най-стар текст от този тип и на най-пространния, възникнал няколко века по-късно.

Апокрифното Завещание на нашия Господ Исус Христос в Галилея от II в. алегорично се

съотнася с евангелското описание на чудото с размушаването на петте хляба (Мк. 6,39) и изповядва вярата в пет основни истини:

[Вярваме] в Отца, властваш над вселената и в Исуса Христа, и в Светия Дух, и в светата Църква, и в опрощението на греховете.

Възникналият през II половината на V в. текст, известен в богословската традиция на Църквата като Quicumque и приписван традиционно на свети Атанасий, проповядва:

„А католическата вяра се изразява в това да почитаме един Бог в Троицата, а Троицата в единството, без да смесваме Лицата, нито да разделяме същностите; защото едно е Лицето на Отца, друго на Сина, друго на Светия Дух, но една е Божествеността на Отца и Сина, и Светия Дух, равна е славата, съвечно е величието.

Какъвто е Отец, такъв е Синът, такъв е Светият Дух; безграничен, неизмерим, несътворен Отец, безграничен, неизмерим, несътворен Син, безграничен, неизмерим, несътворен Свети Дух; вековечен Отец, вековечен Син, вековечен Свети Дух; и все пак обаче не трима вековечни, а един вековечен, както и не трима несътворени, нито трима безгранични, неизмерими, а един безграничен, неизмерим (...).

Отец от никого не е направен, нито сътворен, нито роден. Синът произлиза от самия Отец, не е направен, нито сътворен, а е роден от Сам Отец. Светият Дух произхожда от Отца и Сина, не е нито направен, нито сътворен, нито роден, а произхождащ от Отца и Сина. И тъй, един е Отец, а не трима отци; един е Синът, а не трима синове; един е Дух Светий, а не трима свети духове. И нищо в тази Троица не е по-ранно или по-късно, нищо - по-голямо или по-малко, а трите лица са изцяло равновечни и свършено равни, така че във всичко (...) трябва да почитаме и единството в Троицата, и Троицата в единството.“

Там, където словото, докосващо голямата тайна, е сякаш недостатъчно изразително, ясно или трудно, идва на помощ сакралното изкуство. Бихме могли да рискуваме с твърдението, че то говори за Светата Троица най-красиво и в известен смисъл най-разбираемо. И макар представянето на божествените лица на Отец, Син и Свети Дух заедно да е започнало много късно, техните изображения винаги са носели най-голям богословски заряд, особено в християнския Изток.

Основните иконографски типове са два: на старозаветната Троица, изобразявана като посещение на трима мъже на гости у Авраам, и на новозаветната Троица - фигурите на божествените лица: Бог Отец, представян като старец с дълга бяла брада, Божия син, представян често в контекста на евангелските описания, и гълъбицата, отъждествявана със Свети Дух. Сред тях особено внимание заслужава иконографският тип, наричан често Престол на Благодатта (Sedes Gratiae). Той представя Бог Отец, държащ на коленете си - на фона на своята утроба - кръст с разпънатия Син Божи, и Свети Дух - гълъбицата, намираща се винаги между главата на Отца и главата на Си-

На стр. 8

Към католическата младеж в България И към всички, които желаят да се присъединят

Девет месеца молитва за младежите в България и в целия свят
Девета, последна година

Да бъдем светлината на света...

От април до декември
Юли 2010 г.
Да се молим за мир в сърцата на младите хора по света

Къде живееш ти, Мир на моето сърце?
Къде се раждаш? Къде пребъдваш?
В бледата лунна светлина или в палещите лъчи на слънцето?

В капките топъл дъжд или в гласа на бурята?

Изминавам своя път на земята, търсейки те непрестанно и викайки отново:

„Къде живееш ти, Мир на моето сърце?“

Търсих те сред хората по моя път.

Търсих те в очите на малкото дете.

Търсих те в утрото на новия ден и в тъмнината на залязващото слънце.

Търсих те в пустинята и във вълните на океана.

Търсих те, защото те обичам и защото сърцето ми пита за теб.

Но един ден те открих, Мир на моето сърце.

Открих те там, където небето и земята се сливат в едно, там, където времето спира своя луд бляг и се превръща в късче вечност.

Открих те в очите на Юдейския цар,
открих те в прободените ръце на един Възкръснал,
открих те в сърцето на моя Бог и ти казах:

„Ела, Мир, в моето сърце. Ела у дома.“

Сега знам къде живееш!
Живееш в моето сърце, което е небе на Бог... а Бог е Мирът!

*
Псалм 62

Боже, Ти си Бог мой, Тебе търся от ранни зори; за Тебе жадува душата ми, за Тебе чезне плътта ми в земя пуста, изсъхнала и безводна,

3. за да видя Твоята сила и Твоята слава, както Те видях в светилището:

4. защото Твоята милост е по-добра от живота. Устата ми ще Те възхваляват.

5. Тъй ще Те благославям в живота си; в Твое име ще дигна ръцете си.

6. Като с тлъстина и с дървено масло се насища душата ми, и с радостен глас Те възхвалят устата ми.

7. Кога си спомня за Тебе на леглото си, размислям за Тебе през нощните стражи,

8. защото Ти си моя помощ, и под сянката на Твоите криле ще се зарадвам;

9. към Тебе се привързва ду-

шата ми, Твоята десница ме поддържа.

10. А ония, които търсят да погубят душата ми, ще сплязат в земната преизподня.

11. Ще бъдат поразени със силата на меч; ще станат плячка на лисиците.

12. А царят ще се зарадва в Бога, ще бъде възхвален всеки, който се къдне в Него, защото ще се затворят устата на ония, които говорят неправда.

В светлината на Първа радостна тайна - Благовещение

Отче наш...
Радвай се... (10х)
Слава на Отца...

Блажени Евгений, Камен, Павел и Йосафат, мъченици за вярата - бъдете светлина за нас!

Свети Йоане, Предтеча Господен - моли се за нас!

Младежко молитвено движение НИКА

...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

Света Троица

От стр. 7

на, на височината на сърцето на Бог Отец. В Полша, откъдето съм аз, има много такива изображения на Пресветата Троица. Често те биват наричани Бащинска Пиета, отъждествявайки страданието на Отца със страданието на Мария, държаща на коленете си мъртвото тяло на Сина. Този начин на представяне на истината за Троицата е прекрасен образ, подпомагащ медитативната молитва, също толкова дълбок, колкото и популярният в нашия културен кръг старозаветен образ на Авраамовите гости.

За да се говори и да се пише за Светата Троица, се изисква добродетелта на смирение. Защото тук се докосваме до една огромна тайна. Прекрасно напомня за това историята, приписвана на свети Августин,

който сам е искал много да познае с разума си „Тайната на тайните“, тоест как Бог е Троица в единството и Единство в Троицата. Според тази история един ден светецът се озовал на морския бряг. Размишлявайки, наблюдавал едно момченце, което упорито се опитвало да напълни издълбаната в пясъка на плажа дупка с морска вода. То непрекъснато пълнело малкото си ведро в морето и изливало водата в дупката. Безсмислеността на това действие вероятно е провокирала свети Августин и той попитал: „Какво правиш, малкият? Искаш да изпразниш морето ли?“ В отговор на своя въпрос чул въпроса: „Какво правиш, Августине? Искаш да разгадаеш тайната ли?“ Светецът веднага разбрал смисъла на събитието. По-скоро детето ще прелее морето в

дупката, отколкото сам той да успее да проумее тайната на Света Троица.

Това обаче, което можем да научим, размишлявайки върху тайната на Троицата, и което произтича от нея, е истината, че Бог е Общност на трите лица, свързани чрез любовта. Създаденият по Божие подобие човек също изпитва силната потребност от общение. Цялата библейска история е един постоянен опит да се изгради общуването на Бог с човека и на човека с Бог. Също така и историята на Исус, призоваването на апостолите и зараждането на Църквата са своеобразно отражение на Божията общност на Светата

Троица в общението на вярващите.

Като благодарим на Бог за тази трудна тайна, е добре да помислим дали сме в общение с Бог и с Неговата църква? Струва си също да осъзнаем, че включени чрез кръщението в Църквата, ние ставаме частица от тази изключителна общност, образувана от лицата на Отец и Син, и Свети Дух. Общност, която оставя на сърцата, които са верни, думите на обещанието, изречено от устата на самия Господ: „И ще дойдем при Него и жилище у Него ще направим.“

Отец
Луция
БАРТКОВИАН, О.В.

България и римските архиепископи

От стр. 1

торията на Църквата не липсват нелицеприятни, скандални и дори осъдителни събития и личности, но преклонението пред истината, пред цялата истина остава неотменимо.

За съжаление пътят на историята - била тя на даден народ или на света - не е праволинеен. Много често той е очертаван от криволици и осеян с препятствия, поставяни заради съ-

ображения от политически характер, от религиозен фанатизъм, шовинистични страсти, идеологически антагонизъм, икономически интереси или държавен деспотизъм. Ето защо в края на пътя, т.е. на страниците на обемистите исторически трудове, както и на страниците на учебниците по история се появява уродливият образ на грубата измама. Освен това за съжаление някъде по пътя към истината някои историци „неволно“ загубват неудобни имена и факти и по този начин подменят истината с префинени манипулации.

За някои историци подобни „неволни“ опущения са метод на работа. Става реч за отря-

„Каритас“ обедини младите хора на Белене в нов проект

Природата на бедността е многолика - тя е не само липса на благосъстояние, тя засяга тялото, душата и развитието на човека и на цялото общество. Европейският съюз обяви 2010 г. за Европейска година за борба с бедността и социалното изключване с цел да се повиши обществената осведоменост по проблемите на бедността и да се поднови политическият ангажимент за борба с бедността и социалното изключване. В унисон с това „Каритас“ - Европа, обяви, че „Бедността е скандал, неприемлив за XXI век“ и постави началото на кампанията „Нулева бедност“, призоваваща за премахване на детската бедност в Европа, гарантиране на поне минимално ниво на социална защита за всеки човек, увеличаване на броя на социалните и здравните услуги и създаване на „приемлива работа за всеки“.

Именно в тази година „Каритас“ - Белене, избра да работи с младите хора на града чрез своя проект „Възраждане на доброволческите традиции“, финансиран от Регионалния фонд за подкрепа на енорийските организации и доброволчеството в Югоизточна Европа. С реализирането на този проект организацията цели поощряване на солидарността и партньорството на всички нива и създаване на условия за младежко участие и развитие на нова култура на

даряване, на споделяне и милост.

В рамките на проекта са сформирани работни групи от ученици и училищни психолози от двете общински училища в Белене - ОУ „Васил Левски“ и СОУ „Димчо Дебелянов“, както и представители на „Каритас“. Младите доброволци, участници в проекта, проведоха в часа на класа свободни беседи сред своите съученици на тема „Доброволчеството и бедността. Къде е моето място?“ и поставиха началото на кампания за добротворство в училищата, за събиране на ученически идеи за промяна на града и на училището. Така по инициатива на децата се проведоха срещи с членовете на Клуба на инвалида в града, бяха изработени ученически плакати и табла за проблемите на бедността и социалната самота; децата осъществиха кампании за почистване и подобряване на районите във и около своите училища.

По проекта предстоят да се случват още много неща, но най-важното вече случи - младите хора са заразени от доброволчеството, от силата да работят заедно и от реалното усещане от промяната, която творят за себе си и за своя град, за изпълнението на Божията воля за създаването на справедлив и милосърден свят.

Светломира СЛАНОВА,
„Каритас“ - Русе

8 ИСТИНА
VERITAS
Брой 6 (1439)
юни 2010 г.

Иван ТЕОФИЛОВ

Източнокатолическата енория в Бургас като общност има свое минало и свое настояще. Текстът на д-р Вида Буковинова представя историята на енорията. За настоящето в последните редове пише днешният енорийски свещеник отец Луциан Бартковиак, ОВ.

Какво е положението на Католическата църква в Бургас през ХХ век?

През 1921 г. в римо-католическата черква в Бургас служи отец Григорий Гайдаджиев. Към него за помощ се обръща отец Христофор Кондов. През януари 1922 г. той изпраща писмо до отец Григорий. След като обяснява кой е, той пояснява, че трябва да се погрижи за македонските и тракийските бежанци католици от източен обред, в това число и за тези, които са в Бургас. Освен това уведомява отец Григорий, че изпраща свой колега - отец Иван Николов. Отправя молба към отец Григорий да помогне на отец Иван, за да „състави една малка католическа общност“, а също така и да го приюти за известно време в дома си; да му даде възможност да обслужва католиците от източен обред в черквата на западната католическа енория. В края пояснява, че това било „за общото благо на Католическата църква“. Оттогава датират и първите сведения за униатската католическа общност в Бургас. Това е първата крачка за създаване на източна католическа енория в града.

Втората крачка се прави през 1927 г. от монсеньор Кирил Куртев. Той упълномощава енорийския свещеник от западната енория отец Йероним Яръков да извършва всички обреди и тайнства по латински обред „за католиците от източния обред“, но „като си остават католици от източния обред“. С това пълномощно отец Йероним Яръков става първият духовен пастир на католиците от източен обред.

Третата стъпка прави папският представител Анджели Ронкали, който заедно с монсеньор Кирил Куртев и отец Йероним през 1928 г. изпраща за източната католическа енория в Бургас за постоянно отец Тимотей Янев. Той - както и другите преди него - извършва богослужението в черквата на западната енория с надеждата „един ден да се нареди нещо отделно“. Следователно през 1928 г. се слага началото на католическа енория от източен обред. Става така, че има създадена енория, но тя няма свой храм. Службите продължават да се извършват в латинската черква „Света Богородица“ на отците капуцини. През 1947 г. сестрите йозефинки предават храма параклис „Свети Йосиф“ на източната католическа енория. Той се състои от три помещения: бившия параклис, който се използва за черква, и две стаи до него, служещи за жилище на свещеника. Вероятно тогава се сменя и името - от „Свети Йосиф“ се преименува в „Успение на Пресве-

та Богородица“, което се запазва до днес.

Първият свещеник на католическата енория от източен обред в Бургас е отец Христо Танчев. По негово време все още няма изградена енория, но след войните (1912- 1918 г.) именно той успява да издири и обедини около себе си бежанците от Македония и Од-

ди източната енория в Бургас. Неговата задача е да обедини бежанците българи униати. През 12-те години в служение на Бог отец Андрей успява да издири много бежанци, като насочва вниманието си към младите семейства, на които оказва не само духовна, но и материална помощ. През 1943

С вяра и любов делото продължава

ринска Тракия, особено дошлите от Малко Търново. Отец Христо се грижи за своите духовни чада, колкото му позволяват силите, но самият той няма къде да живее. Днес разказват, че живеел мизерно в един стар вагон. През студентите мартенски дни на 1921 г.

г. отец Андрей се представя на Бог. На негово място пристига да служи отец Данаил Апостолов от обществото на възкресенците. След него през 1945 г. за няколко месеца енорист е отец Храбър Марков от отците успенци, а от 1947 до 1952 г. негов прием-

ято служи до смъртта си през 1983 г. (26 години).

През 1983 г. за енорийски свещеник в Бургас е назначен отец Купен Михайлов, който служи в двете енории в продължение на 16 години.

След негова смърт от 1999 до 2001 г. в енорията от изто-

Българи, бежанци от Македония

пастирът на униатите умира от бронхопневмония.

След отец Танчев, както вече посочихме, от 1922 до 1927 г. като първи de iure енорийски свещеник, назначен да служи в бургаската източна католическа енория, е отец Иван Николов. После една година (1927-1928 г.) отец Йероним Яръков, капуцин, обслужва двете енории. През тия години се правят неуспешни опити да се организира работата в източната енория, която е без материална база и без средства.

На 31 март 1928 г. в Бургас пристига от Македония отец Тимотей Янев, назначен да служи в източната енория. Отецът полага максимални усилия да обедини и сплоти бездомните източни католици. Подобно на своите предшественици и той събира енорияшите по частни квартири, извършва богослуженията и в черквата на западната енория. Отец Тимотей показва качества на добър пастир и скоро е преместен в друга енория, а на негово място идва отец Андрей Славов, енорийски свещеник в Ямболско, който през 1931 г. е назначен да во-

ник става пак възкресенец - отец Рафаил Пеев.

Всички свещеници, които служат в източната енория, извършват богослуженията в католическата черква от западен обред. Това продължава до 1948 г., когато източната енория се сдобива с храм-параклис на френския девически пансион. Така че отец Рафаил е първият свещеник, който започва да извършва богослуженията на източната енория в свой храм-параклис, който се използва и днес.

Когато през 1952 г. започват процесите срещу Католическата църква, отец Рафаил е арестуван и изпратен в затвора. През това време на негово място е изпратен друг възкресенец - отец Йосиф Германов. След завръщането си от затвора през 1962 г. отец Рафаил поема своята енория, в ко-

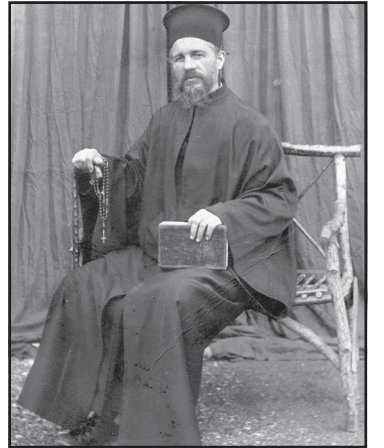
Юбилейна молитва

Бъди благословен, Господи, за всички онези, които ни водиха по пътя на истинската вяра, които са ни предхождали във вярата - Твои служители и приятели.

Чрез тяхното застъпничество в небето дари ни на надеждата и радостта да продължим с увереността на тяхната вяра по пътя, който е пред нас, който започва с кръщението, продължава с верността и завършва със светостта пред дверите на Вечния Йерусалим.

Бъди благословен, Господи!

Амин.

Първият източнокатолически свещеник в Бургас отец Христо Танчев Кехайов. На него се пада да събира около себе си бежанци от всички изгубени български предели, намерили нов дом в Бургас

мощ на двете енории. Присъствието на монахини оставя трайна следа в бургаската католическа общност. Те усилено водят вероучение за най-малките енорияши, поддържат храма, със своето монашеско призвание силно поддържат духа на молитва. Най-вече сестрите се запомнят с огромната си хуманитарна дейност, раздавайки на множество бургаски помощи, които в морския град пристигат по линия на „Каритас“ от други държави.

Каква е нашата бургаска източнокатолическа енория днес?

Отговорът на този въпрос не е еднозначен. Сигурно бургаската енория днес не се различава много от други униатски общности в България. Както те, така и тя преди всичко е малка. Макар в Бургас да живеят неколкостотин католици, от които поне половината са кръстени в източен обред, в

Енория Бургас, „семеен кръг“

живота на нашата общност се включват малцина. Но пък тези, които се включват, я чувстват за свой дом, обичат храма си и с каквото могат помагат делото да продължи. А то продължава - както навсякъде - по духовен и материален път. Освен ежедневен и еженеделен литургичен живот,

живота на нашата общност се включват малцина. Но пък тези, които се включват, я чувстват за свой дом, обичат храма си и с каквото могат помагат делото да продължи. А то продължава - както навсякъде - по духовен и материален път. Освен ежедневен и еженеделен литургичен живот,

С вяра и любов делото продължава

От стр. 9

изпълнен с литургии, възпоминания и различни други чествания, водим систематично вероучение. В него участва почти цялата ни енория. Всяка събота то е водено за деца, а всяка неделя след литургията, когато се събираме на „енорийско кафе“, участват по-големите енорияши. Винаги има много въпроси, споделяния, дискусии и пр. Старая се, колкото е възможно, вероучението да продължи и през лятото, когато за нашите деца организираме летен енорийски лагер.

Последните години ни позволиха да организираме поклонения до Рим и Ченстохова, което много силно се отрази върху общността на нашата енория. Докосването до светиместа и срещите с „католически“ свят усилиха нашата католическа идентичност, която в

Отец Рафаил Пеев, ОВ, служещ литургия с отец Стефан Коперек, ОВ, който през трудните времена на 70-те години идваше Всяко лято в Бургас, за да поддържа контакт със събратя, отделени от общността. После отец Коперек стана известен професор по литургика и декан по богословие в Папската богословска академия в Краков

България можем да споделим само помежду си. Макар че сме малко, благодарение на тези пътувания лично усетихме, че сме част от нещо много по-голямо, което ни приема за свое и в което ние се чувстваме като у дома. Това чувство подсилва и съзнанието, че благодарение на католиците от други европейски държави през последните десетилетия можахме да осъществим много важни социални дела като материално подпомагане на бедните в трудните години на прехода - чрез помощта и службата на сестрите евхаристинки и структурите на „Каритас“. Благотворителната организация основа домове за деца от улицата, познати в Бургас като домове „Ронкали“. С тази братска помощ се промени външният вид на нашата енория.

Достатъчно е да кажем за бедните, които почукват на

Новият иконостас

енорийските ни врати, пратени от другите хора или общности в града със заръка: „Отиди при католиците, те помагат на всички.“

Освен духовен ръст на нашата общност радостен факт от последните години е, че с мно-

го труд успяхме да ремонтираме нашия храм. Старата мечта за своя черква като че ли напълно се изпълни, когато построихме нов иконостас. С него тя стана и външно източна, ви-

На стр. 11

От стр. 7

върлени. Отхвърлянето става точно когато излизаме от волята Божия, защото така излизаме от рамките на нашата същност и не сме повече ние самите и естествено пропадате в небитието. Наистина, послушанието на Бог, т. е. съответствието с Бог в съвършеното послушание, т. е. в съвършеното съответствие между двете воли, ни спасява и спасението е винаги този процес - да водим човешката воля към общение с божествената воля. Това е процес, за който се молим всеки ден: „Да бъде волята Ти.“ И искаме да се молим наистина на Господ, за да ни помогне да видим вътрешно тази свобода и да влезем в нея; така, с радост в това послушание да „съберем“ човешката същност, за да я водим - с нашия пример, с нашето смирение, с нашата молитва, с нашата пастирска дейност - в общение с Бог.

Четейки писанието, следва фраза, трудна за разбиране. Авторът на посланието до евреите казва, че Исус се молеше силно, с вик и сълзи към Бог, Който можеше да Го спаси от смъртта. Той бе чут; /макар и Син се научи на послушание... Стана причина за вечно спасение (срв. 5, 7-9)/. Тук искаме да кажем: „Не, не е вярно, не е бил чут, умрял е.“ Исус се молеше да бъде освободен от смъртта, но не е бил освободен, починал е по много жесток начин. Ето защо великият либерален богослов (Адолф) Харнак (1851-1930) пише: „Тук липсва едно „не“, трябва да пише: „Не е бил чут“; и (Рудолф) Бултман (1884-1976) приема това тълкование. Но това е едно решение противно на екзегезата, това е едно насилие над текста. В него един ръкопис не се появява „не“-то, а „бе чут“. Следователно трябва да се научим какво означава това „да бъде послушен“ въпреки кръста.

Виждам три нива, за да разбера този израз. На първо ни-

во гръцкият текст може да се преведе „бил е спасен от своята мъка“ и в този смисъл Исус е чут. Ще бъде следователно намек - доколкото ни разказва евангелист Лука, че „един ангел подкрепи Исус“ (срв. Лк. 22, 43) по начин, че след момента на мъка можеше да тръгне направо и без страх

Бог отговаря: Прославих те и пак ще те прославя (срв. Ин. 12, 28). Това е отговорът, божественото изслушване - ще прославя кръста. Това е присъствието на божествената слава, защото е върховен акт на любов. На кръста Исус е издигнат над цялата земя и привлича земята към себе си.

СВЕЩЕНИКЪТ - ДОКАТО СВЕТЪТ БЪДЕ СПАСЕН

към Своя час, както го описват евангелията, най-вече това на свети Йоан. Би трябвало да бъде изслушване, в смисъл, че Бог му дава сила да носи целия този товар и така е изслушан. Но на мен ми се струва, че такъв отговор е недостатъчен. Изслушан в най-дълбокия смисъл - отец (Алберт) Ванхоие (р. 1923 - кардинал от 2006 г.) подчертава - иска да каже „бе спасен от смъртта“ не за момента, за този момент, а винаги във Възкресението. Истинският отговор на Бог на молитвата да бъде спасен от смъртта е Възкресението и човечеството е спасено от смъртта точно във Възкресението, което е истинското оздравяване от нашите страдания от ужасната тайна на смъртта.

Тук вече съществува едно трето ниво на разбиране - Възкресението на Исус не е само лично събитие. Струва ми се, че тук ще помогне краткият текст, в който евангелист Йоан в глава 12-а на своето Евангелие представя и разказва по много обобщен начин факта в Гетсиманската градина. Исус казва „душата Ми сега се смутя“ (срв. Ин. 12, 27) и в цялото страдание на Гетсимания „и що да кажа?“. „Отче, избави Ме от този час... Отче, прослави името Си“ (срв. Ин. 12, 27-28). Това е същата молитва, която намираме при другите евангелисти: Ако е възможно, избави ме, но да бъде Твоята воля (срв. Мт. 26, 42; Мк. 14, 36; Лк. 22, 42); в езика на Йоан звучи синтезирано така: Или ме спаси, или се прослави! И

В кръста сега се явява „Кабод“ - истинската божия слава на Бог, Който обича дори до кръста и така преобразява смъртта и създава Възкресението.

Молитвата на Исус е чута, в смисъл че действително Неговата смърт става живот, става място, откъдето освобождава човека, откъдето привлича човека към себе си. Ако божественият отговор у Йоан казва - ще те прославя, означава, че тази слава надвишава и преминава цялата история винаги и отново; от кръста Христос, присъстващ в Евхаристията, променя смъртта в слава. Това е великото обещание, което се осъществява в Светата вхаристия, която винаги отваря отново небето. Да бъдеш служител на Евхаристията, е следователно дълбочина на свещеническата тайна.

Още няколко думи за Мелхиседек. Това е тайнствена личност, която виждаме в Битие 14 в свещената история. След победата на Аврам над някои царе се явява царят на Салим, на Йерусалим - Мелхиседек, и носи хляб и вино. Една история нетълкувана и малко неразбрана, която се явява наново едва в псалм 109 (110), както вече споменахме, но се разбира, че след еврейството гностицизмът и християнството желяха да размислят задълбочено тази дума и създадоха свои тълкования. Посланието към евреите не разсъждава, но отправя към това, което казва Писанието с различни елементи: това е Царят на справедливостта, живее в мир; Царят, откъдето е

мирът; почита и обожава Бога Всевишния, Твореца на небето и на земята, и носи хляб и вино (срв. Евр. 7, 1-3; Бт. 14, 18-20). Не е коментирано, че тук се явява Върховният първосвещеник на Бога Всевишния, Царят на мира, който обожава с хляб и вино Бог Творец на небето и на земята. От-

ците подчертават, че е един от светите езичници на Стария завет, което показва, че и от езичеството има път към Христос и критериите са следните: да се обожава Бог Всевишни, Твореца, да се сее справедливост и мир и да се почита Бог по чист начин. Така с тези основни елементи също и езичеството е пътят към Христос, прави - в известен смисъл - присъстваща светлината на Христос.

В Римския канон след освещаването имаме молитва *surgat quae*, която споменава някои предобрази на Христос, на Неговото свещенство и на Неговото жертвоприношение: Авел - първия мъченик със своето агне; Авраам - който жертва по намерение сина си Исак, заместен с агне, дадено от Бог; Мелхиседек - Върховния първосвещеник на Бога Всевишния, който носи хляб и вино. Това означава, че Христос е абсолютната новост на Бог и в същото време е присъстващ в цялата история - чрез историята и историята среща Христос. И не само историята на избрания народ - която е истинската подготовка, желана от Бог - открива тайната на Христос, но също и езичеството подготвя тайната на Христос, има пътища към Христос, Който води всичко към Себе си.

Това ми изглежда важно при отслужването на Евхаристията; тук е събрана цялата човешка молитва, цялото човешко желание, цялата истинска човешка набожност, истинското търсене на Бог, което се намира най-после осъществено в Христос. Накрая

се казва, че сега е отворено небето, култът не е повече енигматичен, в относителни белези, а е истински, защото небето е отворено и не се поднася нещо, а човекът става едно с Бог; и това е истинският култ. Така казва посланието към евреите: „Имаме такъв Първосвещеник, Който седна отъдно на престола на величието в небесата и е служител на светилището и на истинската скиния, която въздигна Господ, а не човек“ (срв. 8, 1-2).

Да се върнем към това, че Мелхиседек е цар на Салим. Цялата Давидова традиция се е позовала на това, казвайки: „Тук е мястото, Йерусалим е мястото на истинския култ, концентрацията на култа в Йерусалим датира от времето на Аврам, Йерусалим е истинското място за почит на Бог.“

Да направим нова стъпка: истинският Йерусалим, Салим на Бог, е тялото Христово, Евхаристията е мирът на Бог с човека. Знаем, че свети Йоан в увода си нарича човечеството на Исус „славата Божия“ (Ин. 1, 14). В Евхаристията сам Бог създаде своята шатра в света и тази шатра, този нов, истински Йерусалим, е едновременно на земята и на небето, защото това тайнство, тази жертва се осъществява винаги между нас и отива винаги до трона на Благодатта, до Божието присъствие. Тук е истинският Йерусалим - едновременно небесен и земен, скинията, която е Тяло на Бог, която като Тяло възкръснало остава винаги Тяло и обхваща човечеството и в същото време - бидейки Тяло възкръснало - ни съединява с Бог. Всичко това се осъществява винаги отново в Евхаристията. И ние от свещеници сме призовани да бъдем служители на тази велика тайна - в Тайнството и в живота. Да се молим на Господ да ни даде да разбираме все по-добре тази тайна, да живеем все по-добре тази тайна и така да поднасяме нашата помощ, докато светът се отвори за Бог, докато светът бъде спасен. Благодаря!

Benedictus PP XVI

10

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1439)
юни 2010 г.

Забранено е...

Забранено е да се плаче, без да се научава от това нещо ново. Забранено е да се събудиш сутринта и да не знаеш какво да правиш, да се плашиш от своите спомени.

Забранено е да не се усмихваш на проблемите си, да не се боиш за това, което обичаш, да зарязваш всичко от страх, да не превръщаш в действителност мечтите си.

Забранено е да не показваш любовта си, да караш друг да плаща дълговете и лошото ти настроение.

Забранено е да изоставяш приятелите си, да не се опиташ да си дадеш сметка какво сте преживели заедно, да се сещаш за тях само когато ти потрябват.

Забранено е да не си себе си пред хората, да се преструваш пред онези, които не те интересуват, да се правиш на палячо, за да те запомнят, да забравиш всички, които те обичат.

Забранено е да оставяш друг да ти върши работата, да не вярваш в Бог и така просто да си следваш пътя, да се страхуваш от живота и от ангажиментите му, да не живееш всеки ден, сякаш ти е последен.

Забранено е да забравяш другите, без да изпитваш радост, забранено е да забравяш техните очи, техния смях, защото пътищата ви вече не се кръстосват, да забравиш тяхното минало и да го заместиш с тяхното настояще.

Забранено е да не се опитваш да разбереш другите, да мислиш, че животът им е по-ценен от твоя, да не знаеш, че всеки има своя път и своето щастие.

Забранено е да не сътвориш своя история, да нямаш време за хората, които имат нужда от теб, да не разбереш, че колкото ти дава животът, толкова и ти взима.

Забранено е да не търсиш щастието си, да не живееш живота си с положителна настройка, да не мислиш, че можем да бъдем по-добри, да не чувстваш, че без теб светът не би бил същият.

От Интернет

Младежи - евангелизатори на младежи

От стр. 4

Ща в света - живот простодушен и истинен - е днес най-силното доказателство за Божието величие и за Божиите милости, каза в заключение монсеньор Манолов.

В заключение на семинара за организиране работата на „Католическа дейност“ монсеньор Стефан Манолов изведе различни предписания, свързани със сътрудничество между енориите в България, организиране на теоретични и практически семинари, като се разчита на опита на различните организации на „Католическа дейност“ в чужбина. Посочено бе, че преди да бъде формирана структура на КД, трябва да има организирани групи от хора по енориите, които искат да участват.

Иванка Генова, координатор на „Католическа дейност“ за България, сподели своето удовлетворение от работата. Бе издаден сборник на български език с беседите от семинара.

Жана СТОЕВА

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава първа

Тайнствата на християнското въведение Член 1

Тайнството Кръщение

Накратко

1280 Кръщението отпечатва в душата незаличим духовен белег, характер, който посвещава кръстените в християнското богопочитание. Поради своя характер Кръщението не може да бъде повторено (Вж. CONCILIUM TRIDENTINUM, Sess. 7a, Decretum de sacramentis, Canonones de sacramentis in genere, canon 9: DS 1609; Ibid., Canonones de sacramento Baptismi, canon 11: DS 1624).

1281 Тези, които умират за вярата, катехумените и всички хора, които под влиянието на благодатта, без да познават Църквата, търсят искрено Бог и се стараят да изпълняват Неговата воля, могат да се спасят дори ако не са получили Кръщението (Вж. CONCILIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 16: AAS 57 (1965) 20).

1282 От най-древни времена Кръщението е давано за децата, защото това е благодат и дар от Бог, който не изисква никаква човешка заслуга; децата се кръщават във вярата на Църквата.

Въвеждането в християнския живот води до истинската свобода.

1283 Що се отнася до децата, умрели без Кръщение, литургията на Църквата ни призовава да имаме доверие в Божието милосърдие и да се молим за тяхното спасение.

1284 В случай на необходимост всяко лице може да кръщаваш, стига само да има намерението да прави това, което Църквата прави, и да полее вода върху главата на кандидата, като казва: „Аз те кръщавам в името на Отца и Сина и Свети Дух.“

Член 2

Тайнството Миропомазване

1285 Тайнството Миропомазване заедно с Кръщението и Евхаристията съставлява съвкупността от „тайнствата на християнското посвещение“, чието единство трябва да се съблюдава. Следователно трябва да се обясни на вярващите, че приемането на това тайнство е необходимо за завършването на кръщелната благодат (Вж. Ordo Confirmationis, Praenotanda 1 (Typis Polyglottis Vaticanis 1973) p. 16). Всъщност „чрез тайнството Миропомазване връзката на кръстените с Църквата става по-съвършена, защото те са обогатени с една особена сила на Свети Дух и имат по-точно задължение да разпространяват и да защитават вярата чрез думи и дела като истински свидетели на Христос“ (CONCILIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 11: AAS 57 (1965) 15; вж. Ordo Confirmationis, Praenotanda 2 (Typis Polyglottis Vaticanis 1973) p. 16).

I. Миропомазването в икономията на спасението

1286 В Стария завет пророците известяха, че Духът Господен ще почива върху очаквания Месия (Вж. Ис. 11, 2) с оглед на спасителната Му мисия (Вж. Лк. 4, 16-22; Ис. 61, 1). Слизането на Свети Дух върху Исус по време на Кръщението му от Йоан бе знак, че това беше Той, който трябваше да дойде, че Той беше Месията, Синът Божи (Вж. Мт. 3, 13-17; Ин. 1, 33-34). Заченат от Свети Дух, целият Му живот и цялата мисия се осъществяват в пълно общуване със Свети Дух, който Отец му даде „не с мярка“ (Йоан. 3, 34).

1287 Тази пълнота на духа не трябваше да остане само пълнота на Месията, тя трябваше да бъде съобщена на целия месиански народ (Вж. Ез. 36, 25-27; Иоил 3, 1-2). Многократно Христос обещаваше това слизане на Свети Дух (Вж. Лк. 12, 12; Ин. 3, 5-8; 7, 37-39; 16, 7-15; Деян. 1, 8) обещание, което Той изпълни най-напред в деня на Пасхата (Вж. Ин. 20, 22) и след това по още по-великолепен начин в деня на Петдесетница (Вж. Деян. 2, 1-4). Изпълнени със Свети Дух, апостолите започват да проповядват „великите Божии дела“ (Деян. 2, 11) и Петър заявява, че това слизане на Свети Дух е знак за месианските времена (Вж. Деян. 2, 17-18). Тези, които тогава повярваха в апостолската проповед и които бяха кръстени, на свой ред получиха дара на Светия Дух (Вж. Деян. 2, 38).

1288 „Оттогава насам, за да изпълнят волята на Христос, апостолите, като поставяха върху новопокръстените ръцете си, даваха им дара на Духа, който завършва благодатта на Кръщението (Вж. Деян. 8, 15-17; 19, 5-6). Ето защо в посланието до евреите между елементите на първото християнско учение намиращо място доктрината за Кръщението и за възлагането на ръцете (Вж. Евр. 6, 2). Поставянето на ръцете с право е признато от Католическата църква като начало на тайнството Миропомазване, което по някакъв начин увековечава в Църквата благодатта на Петдесетница (PAULUS VI, Const. ap. Divinae consortium naturae: AAS 63 (1971) 659).

1289 От много рано, за да се изрази по-добре дарът на Светия Дух, към възлагането на ръцете отгоре е било прибавяно помазването с благовононо масло (хрисма). Това помазване обяснява името „християнин“, което означава „помазан“ и което произхожда от името на самия Христос, Когото „Бог помаза с Дух Свети“ (Деян. 10, 38). Този обред на помазване съществува и до наши дни както на Изток, така и на Запад. Затова именно на Изток това тайнство се нарича миропомазване (на гръцки хрисматсион) - помазване с миро (хрисма). На Запад терминът за Миропомазване - Конфирмация (укрепване) подсказва, че това тайнство едновременно утвърждава Кръщението и подсилва кръщелната благодат.

Из „Катехизис на Католическата църква“

С вяра и любов делото продължава

От стр. 10

зантийско-католическа; това личи от самото престъпление на черковния праг. Липсват ни още царските двери, но вярваме, че и това скоро ще стане. В момента текат работи около боядисването на храма, който е един от най-красивите в региона. Построен е като параклис на френския девически пансион на сестрите йозефинки; бил е проектиран от италианския архитект Рикардо Тоскани в неокласически еkleктичен стил. Постарахме се допълващите елементи, свързани с нашата обредна традиция, да не нарушат стила на храма, създаден преди 80 години.

Друга радост на нашата малка общност е купуването и организацията на дом за свещеници. От самото начало липсата на собствен дом е бил един от най-болезнените проблеми в бургаската източна енория. През десетилетиата нашите свещеници са живели по фургони, в частни квартири, при роднини, а през последните 40 години - в малка стаичка, разделена през 80-те на малки килийки, в които е живял отец Купен. В момента текат ремонтни работи по новия дом, купен през 2002 г., който в бъдеще ще бъде манастирът към църквата и енорийски център.

Въпреки скромните си възможности всяка година в памет на покойния папа Йоан-Павел II нашата енория осигурява една малка стипендия за най-успелия в учебно и духовно развитие ученик в ОУ „Елин Пелин“ в най-големия бургаски квартал „Меден рудник“. Благодарение на тази стипендия всяка година по време на училищните тържества, с които завършва всяка учебна година, се възпоменава първият славянски папа, който толкова силно свързваше бъдеще на Църквата и Европа с християнското възпитаване на младото поколение. Тази стипендия е нашата радост и символичен принос за папската идея.

Религия, Библия, икуменизъм

(Продължава от миналия брой)

Живата вяра я пречиства чрез истината.

Бог е причина за вярата ни - нейно съдържание и цел. Само чрез вярата можем да видим Църквата една. Само чрез вярата, признавайки Бог като Отец на всички, можем да се обърнем към другия като към равен, да протегнем ръка и да водим диалог.

Вярата ни дава и смисъла на предложението, което ни отправя Бог, идващ при нас със Своего живо слово. Слово, идващо като личност и придаващо на вярата личностни отношения. За нас, християните, тя е среща с човека Исус, който е присъствието на Самия Господ в този свят. Християнската вяра живее от тази истина. Нещо повече, тя ни дава усещането и упованието, че Той ме познава и ме обича. Християнската вяра е присъединяване към Словото на любовта, към неотменимата и съвършена любов на Бог, която носи името Исус.

Вярата е и диалог. Моята лична вяра запазва своята идентичност, но същевременно е и израз на вярата на цялата Църква. Тя не е резултат от мой самотен размисъл, който би дал отговори на някакви въпроси или би довел до моето лично самоусъвършенстване. Тя не е концентрирана върху отделната личност и не работи само за моето „аз“. Тя не е егосцентрична. Тя е резултат от диалог между „аз“ и „ти“ и в същото време е част от „ние“ на тези, които споделяме една и съща вяра. Само чрез вярата можем да видим в Библията Божието слово и да му дадем свободно този авторитет. От всички книги и документи, написани в историята на човечеството, Библията е книгата, която е най-критикувана, най-

гонена, но тя е единствената книга, която е успяла да устои на всички атаки, отхвърляйки всички техни аргументи, и продължава да го прави и днес. Това определя за нас най-твърдия аргумент за автентичността на Библията, понеже тя взима своята сила не от хората, а от Бог.

Божие слово е средство за диалог и общение. В историята на християнството Свещеното писание винаги е било от съществено значение в традицията на която и да е от християнските общности.

Бог пожела да се обърне към хората и затова Той трябваше да се обърне към тях с техния език. Така Безкрайния става присъстващ в едно ограничено слово. Още повече че това Божествено слово е станало писмено слово. „За да се открие на хората, Бог им говори с човешки думи. Божиите слова, изразени с човешки езици, са се уподобили на човешката реч, така както Словото на Вечния отец, възприемайки немощта на човешката плът, стана подобно на човеците...“ (ККЦ 101). Божието слово е личност. И това Слово, тази Божествена личност се е възплътвила (срв. Ин. 1, 14; Евр. 1, 1).

Словото е призив, то винаги е адресирано до някого. Бог говори на хората, за да им каже нещо, за да се обърне към тях, да ги призове, да ги прикани към отговор, за да даде свободно своите дарове, да изпълни своя план, да има един партньор.

Често говорим, че християнството и юдейството са религии на книгата. Но те са религии на Словото, защото сама по себе си книгата е мъртва, а Словото действа... Християнството е религия на Словото на Бог; на това Слово обаче, което не е написано и безмълвно, а възплътено и живо. Божието слово, книгата, изразяваща Божията любов, може да отвори вратата на братските срещи за диалог в братска любов, да отвори вратата на единението.

(Следва)

Юлиан АТАНАСОВ

11

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1439)
юни 2010 г.

Поклонничество, което показва жизнеността на Църквата

Отец Федерико Ломбарди за папската визита в Португалия

На 14 май приключи четирид-невната апостолическа визита на папа Бенедикт XVI в Португалия, която беше 15-ата международна в неговия понтификат. Светият отец посети столицата Лисабон, светилището на Дева Мария във Фатима и втория по-големина град в страната Порто. Той се срещна с дейци на културата и изкуството, с представители на социални католически и некаатолически организации в страната, с църковни и граждански власти. На 13 май, деня, в който се отбелязва първото явяване на Дева Мария във Фатима преди 93 години, папата отслужи тържествена литургия във фатимското светилище, в която взеха участие половин милион вярващи и поклонници.

Пред микрофона на Радио Ватикан директорът на Ватиканския пресцентър и на Радио Ватикан отец Федерико Ломбарди направи равностметка за това поклонничество под знака на Мария.

●●●

„Равностметката е положителна и дори надхвърля очакванията. Според мен папската визита премина много добре, дори бих казал прекрасно. Гостоприемството беше широко и сърдечно, надвишаващо дори очакванията на организаторите. Папата бе много трогнат, доволен и изпълнен с утеха. Условията за пътуването бяха много добри; те позволиха на

Светия отец духовното съпричастие на молитва с Божия народ в кулминационния момент на визитата - литургията във Фатима. Папа Бенедикт XVI отпрати послания, които в опре-

конструктивен начин с всички в света на културата, изкуството и творчеството, които не престават да търсят. Това са моменти, които със сигурност ще останат за дълго в паметта на

Църквата в Португалия. Преди всичко с литургията във Фатима, тъй като посланието излезе извън рамките на страната и пое към Европа и целия свят, защото Фатима заема важно място в Универсалната църква. Фатима е среща и донякъде допирна точка между небето и земята, между Божието присъствие в нашата история и желанието за спасение на народа, за молитва, обръщане, покаяние и духовно обновление. Това послание важи за всички и бе доловено отвъд границите на Португалия. Папата стана поклонник с този народ, отговорил на призива, който идва чрез Мария и води към центъра на нашата вяра, а именно към любовта на Сина Божия и към приемането на Откровението. В нашата конкретна история чрез красивите и тъжни събития - понякога дори трагични, чувстваме, че благодатта Божия е още присъстваща за нас. Това означава, че си струва да полагаме усилия за общото благо и да се надяваме, изхождайки от милосърдието и любовта към ближните, вдъхновени от вярата. Това е послание, което е поместено в историята, но гледа с надежда напред към бъдещето.“

делен смисъл бяха наложени от обстоятелствата и бяха очаквани от Католическата църква в Португалия. Срещата с представители на културата, в социалната сфера и със светениците бяха от стратегическо значение за присъствието на Католическата църква в Португалия и затова се очакваха с голямо нетърпение. Португалските епископи ми потвърдиха многобройното присъствие и участие на културни дейци по време на срещата в Лисабон. Ето защо тази среща е от изключителна важност, бих казал от историческо значение, защото показва желанието на Църквата да води диалог по

делен смисъл бяха наложени от обстоятелствата и бяха очаквани от Католическата църква в Португалия. Срещата с представители на културата, в социалната сфера и със светениците бяха от стратегическо значение за присъствието на Католическата църква в Португалия и затова се очакваха с голямо нетърпение. Португалските епископи ми потвърдиха многобройното присъствие и участие на културни дейци по време на срещата в Лисабон. Ето защо тази среща е от изключителна важност, бих казал от историческо значение, защото показва желанието на Църквата да води диалог по

Митрополит Иларион: Срещата между папа Бенедикт XVI и патриарх Кирил е възможна

Срещата между папа Бенедикт XVI и патриарха на Москва и цяла Русия Кирил става все „по-възможна“. Това каза митрополит Иларион, председател на департамента за външноцърковните връзки към Московската патриаршия, по време на пресконференцията за откриването на Дните на руската култура и духовност във Ватикан. По време на пресконференцията митрополитът изрази и една надежда: „Моето желание е да се осъществи среща не между един който и да е папа и един който и да е патриарх, а именно среща между папа Бенедикт XVI и патриарх Кирил.“

„Принос за подобряването на настоящия климат в отношенията между двете Църкви - прибави митрополитът - има фактът, че времената се променят, а с тях също и хората.“ Именно в този контекст „избрането на Бенедикт XVI за глава на Римокатолическата църква беше прието по много положителен начин. Неговите позиции по моралните въпроси се приемат много добре от Руската православна църква. Ние подкрепяме неговите усилия за насърчаване на традиционните християнски ценности“. „Това, което днес все още

възпрепятства тази среща - отбеляза гостът - е ситуацията в Западна Украйна.“ Един проблем, който „е част от нашите консултации“. Именно поради това, посочи Волоколамският епископ, „убеден съм, че срещата между папата и патриарха трябва да бъде една историческа среща не само защото ще бъде първата по рода си, а защото тази среща трябва да бъде знак на взаимното решение на Църквите да продължат напред във взаимните отношения“.

От своя страна, коментирайки думите на Волоколамския митрополит, председателят на Папския съвет за насърчаване на християнското единение кардинал Валтер Каспер посочи: „Както Светият отец, така и ние сме готови за тази среща. Смятаме, че подобна инициатива ще бъде от особена важност, защото може да помогне за преодоляването на все още съществуващите проблеми между двете Църкви, като например ситуацията в Западна Украйна. Тя може да бъде свидетелство пред секуларизирания свят, защото ще покаже, че водачите на двете Църкви имат една и съща позиция по моралните проблеми.“

Кардинал Ре: Епископът не е мениджър, а пастир, който осветлява и насърчава

„Епископът е служител на всички; не е чиновник или представител на властта, нито мениджър или представител на хуманитарна организация, а пастир, който осветлява и насърчава, един любящ баща, който възпитава и утешава.“ Това припомни в своята проповед кардинал Джовани Батиста Ре, префект на Конгрегацията за епископите, при откриването на 61-вата пленарна асамблея на италианските епископи, която се проведе от 24 до 28 май във Ватикан. Кардиналът заяви, че също и „стилът на това служение трябва да бъде придружаван от мъдрост и сила, бдителност, далновидност и внимание към малките неща, но

най-вече трябва да се характеризира с бащинско чувство“. Това „духовно бащинство“ трябва да бъде насочено към всички ония, които са му поверени, особено свещениците. „Не трябва да забравяме, че пред нас стоят хора, а не подчинени или количество хора, защото бащинството на епископа изисква внимание към всеки отделен човек“, допълни кардинал Ре. Епископът трябва да бъде озарен от Божието слово и да се моли „да не попадне в капана на авторитарността или прекалената активност. Служението, за което той е призван, не е свързано с човешките сили, а с действието на Бог“.

Централно място в работата на асамблеята заема приемането на документа „Пастирски насоки за периода 2010-2020 г.“, темата за присъствието на чуждестранни свещеници в Италия както и за ролята на Католическата църква в Европа.

Чешката държава и Католическата църква подписаха договор за собствеността на пражката катедрала „Свети Вит“

След почти двадесетгодишен спор чешката държава и Католическата църква в страната подписаха договор за съвместно управление на собствеността на пражката катедрала „Свети Вит“. С това приключи спорът, започнал през 1993 г. след разделянето на Чехословакия на Чехия и Словакия. Съвместният договор бе подписан на 24 май в самата катедрала от архиепископа на Прага монс. Доминик Дука и чешкия президент Вацлав Клаус. Архиепископът подчерта, че „в исто-

рията на катедралата има периоди на разцвет, когато държава и Църква са имали съвместно сътрудничество“. Според монсеньор Дука договорът е „израз на общата воля за хармонично сътрудничество при управлението на храма и неговото съхранение за бъдещите поколения“.

Катедралата „Свети Вит“ в Прага е собственост на Католическата църква, но е национализирана през 1950 г. от комунистическия режим.

37 професори от различни европейски страни призоваха Европейския съд в Страсбург да отхвърли решението срещу разпятието в класните стаи

Опитът религиозните идеи и символи да бъдат извадени от обществения живот прилича на дърпането на нишка, от която може да се разпадне целият гоблен, който е европейската цивилизация. Това заявяват 37 професори по право от единадесет европейски страни в апел към Европейския съд за човешките права по повод предстоящото заседание на 30 юни, на което ще бъде обсъдено решението от 3 ноември м.г., с което Камарата от седем съдии в Страсбург забраниха излагането на разпятието в италианските държавни училища. Професорите призовават за отхвърляне на взетото решение, тъй като „заплашва голямото разнообразие от религиозни символи, изложени на публични места по целия континент“. „Няма много смисъл в опита за създаване на една об-

ща светска деноминация“, пишат те, като посочват, че „отделните държави трябва да имат свободата да решават за отношенията между държава и Църква в хармония със съответната традиция, история и култура на нацията“.

„Забраната на един религиозен символ е забрана за всички религиозни символи“, твърди Ерик Расбах, директор на американската неправителствена организация за защита на свободата на изразяване на религиозните традиции Becket Fund for Religious Liberty. Вместо „кръстоносен поход срещу религията Европейският съд би трябвало да признае, че религия и правителство могат да имат хармоничен диалог“, допълва Расбах.

Страницата е подготвена по Радио ВАТИКАН